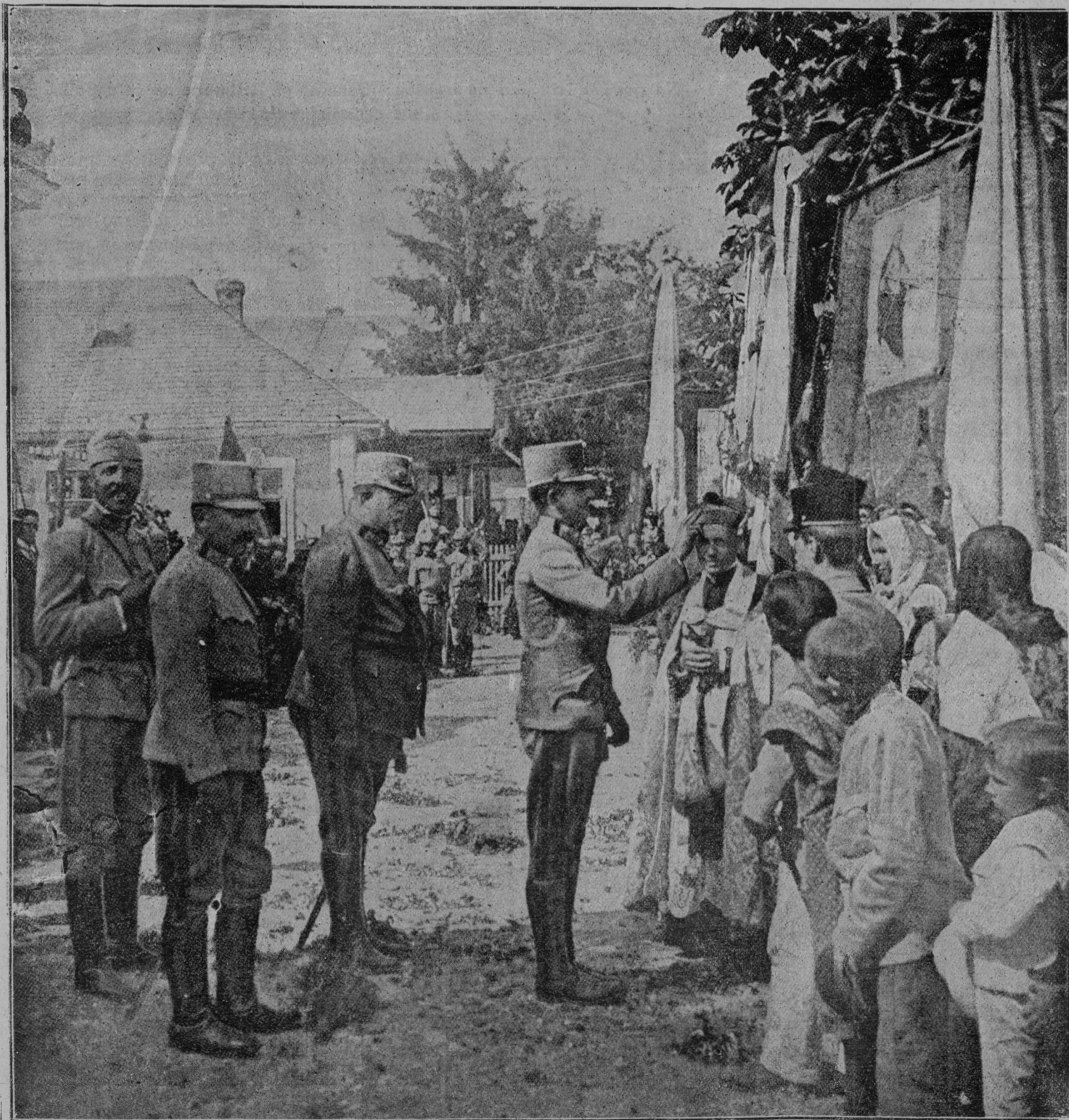

TEDENSKA SLIKE

Štev. 3.

V Ljubljani, v sredo 19. januarja 1916.

Leto III.

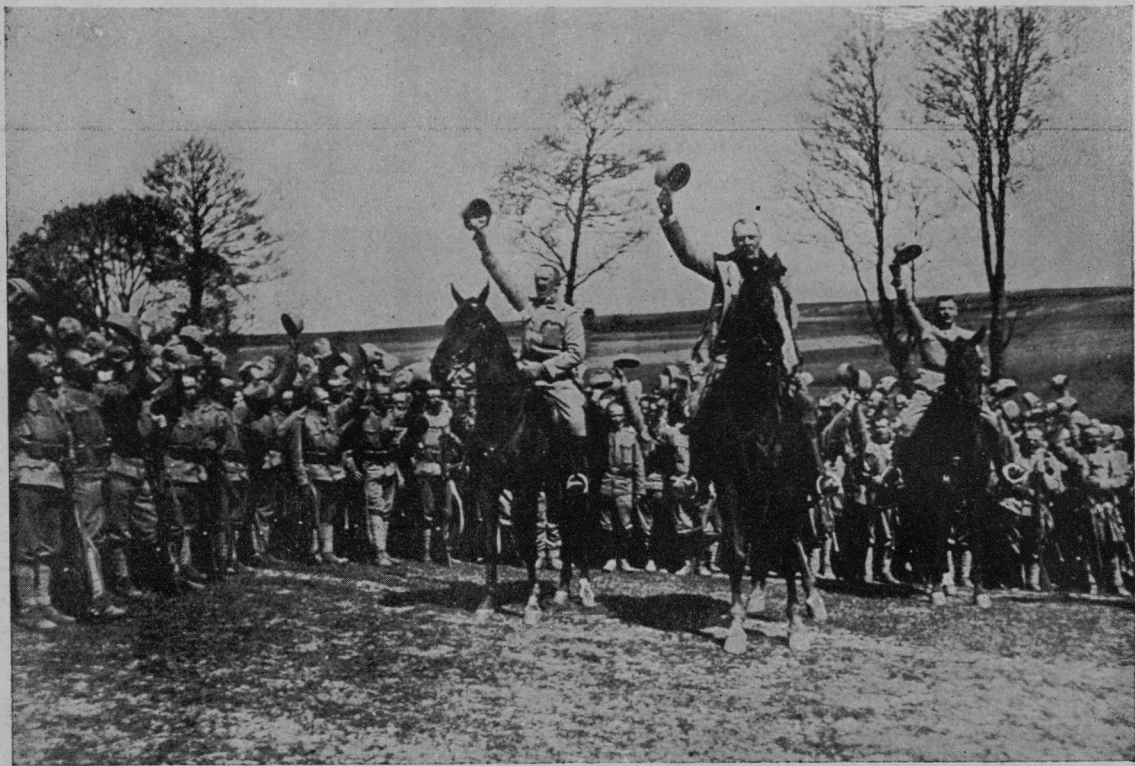
Prestolonaslednik nadvojvoda Karel Franc Jožef na laški fronti: Nadvojvoda se zahvaljuje prebivalstvu v... na južnem Tirolskem za navdušene pozdrave.

P, N. NAROČNIKOM
IN ČITATELJEM.

Naš Tednik se je trudil, da ne ustreza le zabavi, nego predvsem izobrazbi ljudstva. Zato je priobčeval poljudno pisane članke iz tehnike, politične in kulturne zgodovine, zemljepisja, zdravniške stroke, folklore, narodnega gospodarstva in domačega gospodinjstva, iz kraljestva živalstva in rastlinstva ter vobče iz vseh aktualnih panog človeške izomike. Prinašal je politične informacije, poročila z vseh bojišč, kratke in točne vesti o junaštvih domačih in jugoslovanskih polkov, o krajih in ljudstvih, med katerimi se vrši vojna ali žive naši vojaki kot vojni ujetniki. Zasedovali smo vsak, količkaj važnejši nov pojav ter ga žabeležili vestno in razumljivo. Obzorje našega lista se je tekom poslednjih dveh let torej zelo razširilo ter je postal naš Tednik resnično v najširšem pomenu poučen list. V isto svrhu smo priobčevali tudi neštivila lepih slik, da si je vsakdo lahko ustvaril pravo spoznanje razmer. In baš to je vsakomur potrebno. Ne bodimo nevedneži, temveč vsakdo naj hrepeni, da se o vsaki reči čim najbolj poučite ne omlažujete torej časopisja in posebno še „Tedenskih slik“. Stremili smo vedno, da list zboljšamo in klub težavnemu času in velikim zaprekam lahko ponosno rečemo: „Tedenske Slike“ so najboljše in najbolj zanimiv slovenski ilustriran list.

Obnovite, prosimo torej naročnino takoj in pridobivajte še novih naročnikov. Čim več bo naročnikov tem boljši bo lahko list. Zrno do zrna . . . kamen do kamena . . .

„Tedenske Slike“ stanejo celoletno 12 K, polletno 6 K, četrtletno 3 K in mesečno 1 K. Posamezne številke se dobivajo po knjigarnah, trafikah in na kolodvorih izvod po 24 vinarjev.

Na novega leta dan na bojišču; General pl. Belmont na čelu polka št. 49. kliče cesarju „hura!“

Visoko v gorah v snegu.

(Dopis z bojišča).

Visoko v gorah kraljujemo zdaj, branim svoje gore pred sovražnikom, da ne more ni za ped naprej. Ne pomagajo mu njegovi ponovni napadi na celi fronti, ne pomaga mu njegova močna artilerija, ki nas je že predkratkim časom obsipavala s težkimi granatami. Vse žrtve zaman!

Kakor daleč nese oko, same snežne poljane. skoraj dva metra visok sneg nas obdaja. Vse naokrog belo, le tu in tam kaže visoka skala svoja neprijazna lica. In po snegu se vije pot ob naših postojankah, od te se odcepljajo poti k našim prednjim stražam. Med postojankami, na mestih, kjer nas ne more pogoditi sovražnikova artilerija, imamo svoja bivališča. Taka so gorka bivališča, da nam najhujši mraz ne more

do živega; pripravljene smo torej tudi na najhujšo zimo. Eno zimsko barako že imamo postavljeno, drugo ravno stavimo; tam bo tudi moja čisto moderno urejena sobica.

Ni tako žalostno in pusto to življenje tukaj, kakor si morda misli marsikteri, ki študira vojno po časopisih. Sovražnikove kroglice melodično zvižgajo, šrapneli in granate nam delajo zabavo, včasih pa tudi burja, da bi mislil, da odnese streho z barake —; nekaj časa pada dež, nekaj časa sneg. Pa zopet krasne, mirne noči, nebo posejano z milijoni zvezdic. Kdor ni sam poskusil, ne more vedeti, kako je prijetno hoditi ob takih nočeh od straže do straže; kako radi se takrat pomudimo pri svojih fantih in se z njimi pogovarjamo! Koliko takih krasnih noči sem že doživel tukaj! Ali tudi v temnih, burnih nočeh sem že hodil od straže do straže, ko nisem videl nikamor. Kako se človek oddahne, ko po taki poti zopet srečno dospe v svojo bajto!

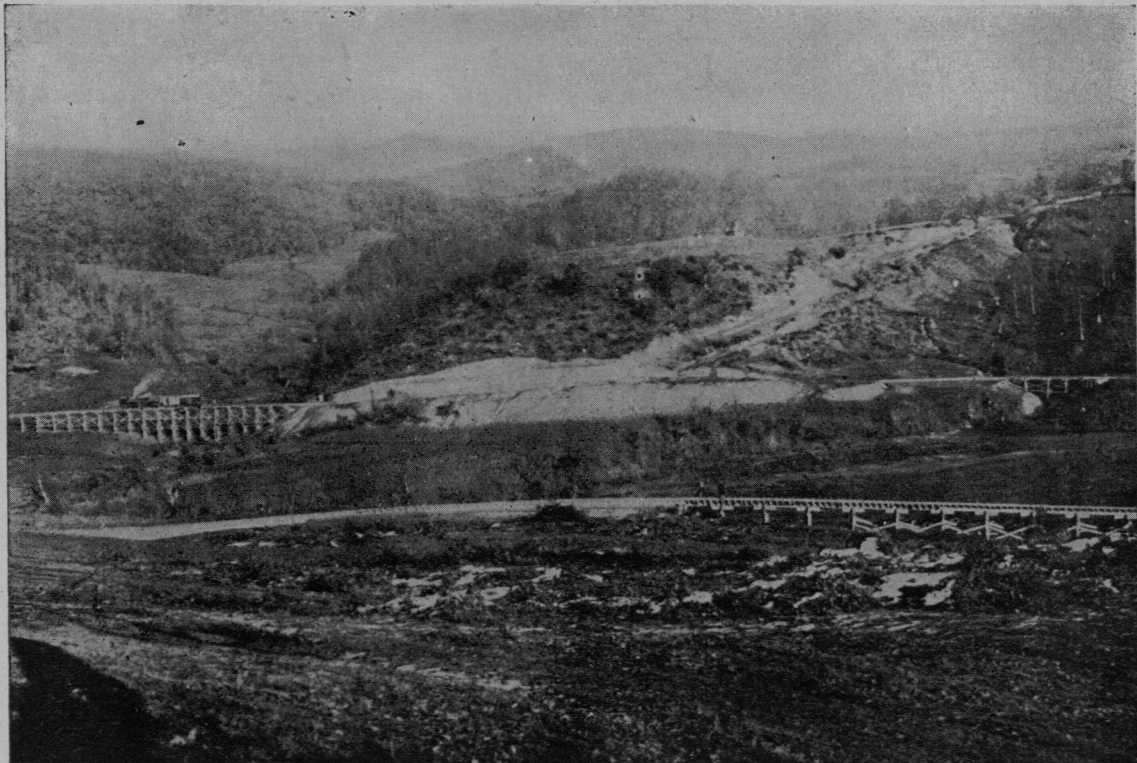
Kolikokrat jo mahnem visoko na hrib pod čegar vrhom so naše postojanke, k poveljniku naše kompanije, k poročniku M. Krasno se od tam vidi naš Triglav. Samo redkokdaj ima ta naš očaj čisto glavo; navadno je zavita v meglo. Toda dostikrat zjutraj in tudi zvečer ga gledamo jasnega, čistega, odkritega. V ozadju kipe k nebu Karavanke, še bolj zadaj Kamniške planine.

Hladen, miren večer. Solnce zahaja. Večerna zarja že počiva na naših gorah in krasi njih vrhove, v ozadju zlati nebesni trakovi! Polagoma padajo sence nižje in nižje, prihaja noč. Vrnem se k svojim fantom v postojanke.

Dopoldan. Navadno počivamo, ker ponoči je treba čuti in paziti. Pa dostikrat me že dopoldne izvabi solnce s postelje — grem na vrh.

Opoldne. Živo postane pred našimi bivališči, fantje se umivajo, seveda kar s snegom, prineso menažo, razdeli se kruh, kava, čaj, sir i t. d. Popoldne na delo. Fantje popravljajo pota, kidajo sneg, stavijo novo zimsko barako.

Večer. Fantje si kuhajo večerjo: kavo ali čaj. Kar mrgoli jih okrog ognjišča. Ob posteljah sede in večerjajo, nekaj jih odide na stražo, drugi zopet pišejo kartice svojim dragim v domovino. K peči sede Joža in

Naši vojaki tehniki in pionirji so že zgradili v gorati Sibiriji novo vojno železnico.

nam na orglice zaigra neka okroglih . . . Vedno je kaj novega na večernem programu.

Noč. Nekaj jih sedi okrog peči, nekaj jih spi, nekaj jih je na straži. Odhajajo straže in prihajajo. Večkrat v noči prehodim postojanke svojega voja, sicer pa sedim pri mizi, čitam in pišem. Noči so skoraj vedno mirne. Tu in tam pade kakšen strel. Dostikrat se pa zgodaj zjutraj začne tista navadna godba . . . Topovski grom, vik in krik.

Tako gre dan za dnev, noč za nočjo. In kdo bi mislil, kaj mu prinese prihodnjost . . .

* * *

Ko to pišem, je že minila polnoč, straže so se ravno menjale. Na mizo mi je postavil Peter skodelico močnega gorkega čaja. Kolobarčki cigaretnege dima se dvigajo proti stropu in pod nos mi puhti prijeten vonj čaja. Zunaj prav počasi pada sneg . . .

Kako je vam v domovini, dragi ljubljani? Saj nisem daleč od vas, nikdar tako daleč, da bi vas ne dosegle moje misli! Morda še ni pobelil sneg bizeljskih gričkov ob Sotli, morda nocoj luna razsvetljuje ozko dolino ob njej! Kako je v vaših srcih dragi moji? Ste li dovolj močni? Vzdržite, tudi mi bomo!

Ti, dragica moja, Anica ljubljena, pa sladko spavaš, ko jaz že bdim in mislim nate! Pozdravljena, zdravstvujte vsi, dragi in ljubljani . . . . .

Na jugozapad. bojišču. Janko Kosí.

Nadežda.

(Romañ v pismih).

V nekem zapuščenem ruskem strelskem rovu so našli med puškami in oblekami truplo mladega častnika. Bilo je razkosano od granate, samo lepi obraz mu je ostal cel, a tudi na njem je bil izraz groznih bolečin. V žepu smo našli mnogo dragocenih kart in spisov, njegov dnevnik ter zalepljeno pismo z napisom „Nadežda“. Kakor sem razbral iz dnevnika, je bil pokojnik že enkrat ranjen in je ležal v domovini. Tam se je moral seznaniti z Nadeždo. Pisma pa so se glasila:

S hercegovskega bojišča: Naši vojaki na studencu v hercegovski vasi.

Mihajl Ivanovič!

Prosim Vas, pošljite mi ono knjigo, o kateri sva govorila sinoči v bolnici. Morete jo izročiti, ko pridete mimo nas ali pa jo pošljite svojemu bratu. Najin razgovor je bil lep. Ko bom čitala knjigo, hočem misliti na vse ono — — — — —

N. T.

Mihajl Ivanovič!

Danes lahko pridete. Vse je odšlo iz hiše, kar bi Vas moglo ženirati. Rekli ste zadnjič, da nimate urejene uniforme. Bože sveti! — ali jaz hočem vendar videti Vas, ne Vaše uniforme — — — — —

N. T.

Mika!

Odkar si odšel, je vse okoli mene temno in brez utehe. A danes nisi prišel. Morda si bolan? Trepečem za svojega

Mika. No, če je Mika zdrav, potem mi sije solnce lepo in krasno. Telefoniraj mi, prosim Te, še danes! Objema Te — — — — —

Nadja.

On ni ničesar opazil. V sobo ni niti prišel. Bodi torej miren, ti neumni in dobri moj Mika! Zakaj torej ne prideš? Danes ne moreš, a jutri? Praviš, da imaš preveč dela. Vouloir, c'est ponovir. Ostani mi pozdravljen — — — — —

Zelo se radujem, da si našel v usmiljeni sestri sočutno dušo. Saj si nahajal tako malo razumevanja na svetu. Pridi, pridi! — — — — —

Nadja.

Mika!

Bolna sem. Nikogar ni pri meni. Vse je žalosno, in smrt blizu. A nekdo ne prihaja. Ali je res že vse končano? Kratke sanje — a zdaj konec! Zaklinjam Te, pridi! Poljublja in objema svojega Mika — — — — —

Nadja.

Nama se ni treba prepirati in vpri-zarjati zakonske scene. Ako ne prideš danes, bo to zame znak, da je končano vse — — — — —

Nadežda T.

In ona je umrla, njega pa je raztraga granata! Pokopan je v neki litavski šumi. Nihče drugi ni čital Nadeždinih pisem razen naju dveh: mrtvega častnika in mene. Pokopana so ž njim in nihče več jih ne najde.

Mrtev je Mika, moj neprijatelj, — no, on mi oprostí, da sem ta pisma obelodanil, a oprostí mi tudi — Nadja.

Pavel pl. Keyserlingk.

S črnogorske fronte: Goreča črnogorska domačija, ki jo je zažgala granata.

Naročite in razširjajte „Teden-ske Slike!“ Pridobivajte novih naročnikov! Čim več bo naročnikov tem bolji bo list, zrno do do zrna . . . kamen do kamna . . .

Špijonova usoda.

Roman.

(Nadaljevanje.)

— Prosim vas, gospod policijski svetnik, pojdite za trenotek na hodnik, da vam stvar pojasnim.

Dr. Žolna je policijskemu svetniku naglo povedal, kaj se je pripetilo na maskaradi. Končal je:

— Če premislim gospo, ne razumem kakšne zveze bi mogla imeti z človekom, ki je gotovo preprost delavec.

— Zadevi pridemo sigurno do dna. Pred očmi je treba imeti posebno dve stvari. Prvič: Domino je vas opozoril na to hišo in to zaradi špionaže. Drugič: najdeno pismo dokazuje, da so obstojali stiki med gospo in tem človekom, ki leži zdaj mrtev. Ti dve točki utegneta biti za nas še veliko vredni, ker mrtvec name prav nenarodno učinkuje. Oglejte si ga še enkrat popolno? In dalje neznan gospod, ki so ga videli ž njim in ki je tako brez sledu izginil! Sicer se pa o tem še pogovorimo. Zdaj moramo tukaj končati.

Policijski svetnik je poslal po hišnega gospodarja.

Jadransko morje ob Devinu (v ozadju novi devinski grad), ki ga ostreljujejo Lahci.

— Ne, ni bil!
— Dobro je. Le pojdite.
— Mlinar je šel iz sobe.

— Iz tega sklepam, gospodje, je dejal policijski svetnik, da je moral biti po umoru še nekdo v sobi. Da bi bil Strebinger pred smrtjo vpihnil luč, je izključeno. Glava je morala biti dobro razsvetljena, ko je priletel s ceste strel. Tisti, ki je bil priča umora, je upihnil luč.

— Pardon, se je vmešal šef agentskega zavoda Juri Šulc, ali ni mogoče da bi bil prepričan ugasil svetilko?

— Potem bi moralo biti še kje kaj drugega v neredu. Sicer pa mislim, da je dotičnik že vedel, zakaj je pobegnil v temi skozi okno. Bil je morda zaveznik morilčev. Značilno je, da je skočil rajši skozi okno, kakor pa da bi poklical ljudi. Prosim vas, gospod doktor, zasledujte dalje! Gre se za elegantnega plavolosega gospoda v kožuhi in z monokljem. Stražnik ga je videl v tej sobi. Tisti gospod je bil priča umora in je ušel potem najbrž skozi okno. Odtod dalje je treba zasledovati.

S soške fronte: Planina Kuhinja na Krnu, ki je Lahci ne morejo vzeti.

Gospod Mlinar, mizar, je stopil plašno pred policijskega svetnika.

— Gospod Mlinar, kako je bilo, ko ste prišli v sobo? Ali je gorela luč, ali ne?

— Tema je bila, gospod. A svetilka se je še kadila.

— Ali veste to gotovo?

— Kajpada! Saj je dišalo po izbi in natanko sem videl, da je steni še tlel. Ko sem kasneje prižgal svetiljko, je bil cilindri še gorak.

— Odkdaj pa stanuje Strebinger pri vas?

— To bi moral pa pogledati. Na zglasilnem listu je zapisano.

Mlinar je poiskal list.

— Petega je prišel k meni.

— Kdaj so pa kradli pri Holmhorstu? je vprašal policijski svetnik potihem komisarja.

— Četrtega zvečer.

Policijski svetnik je prikimal.

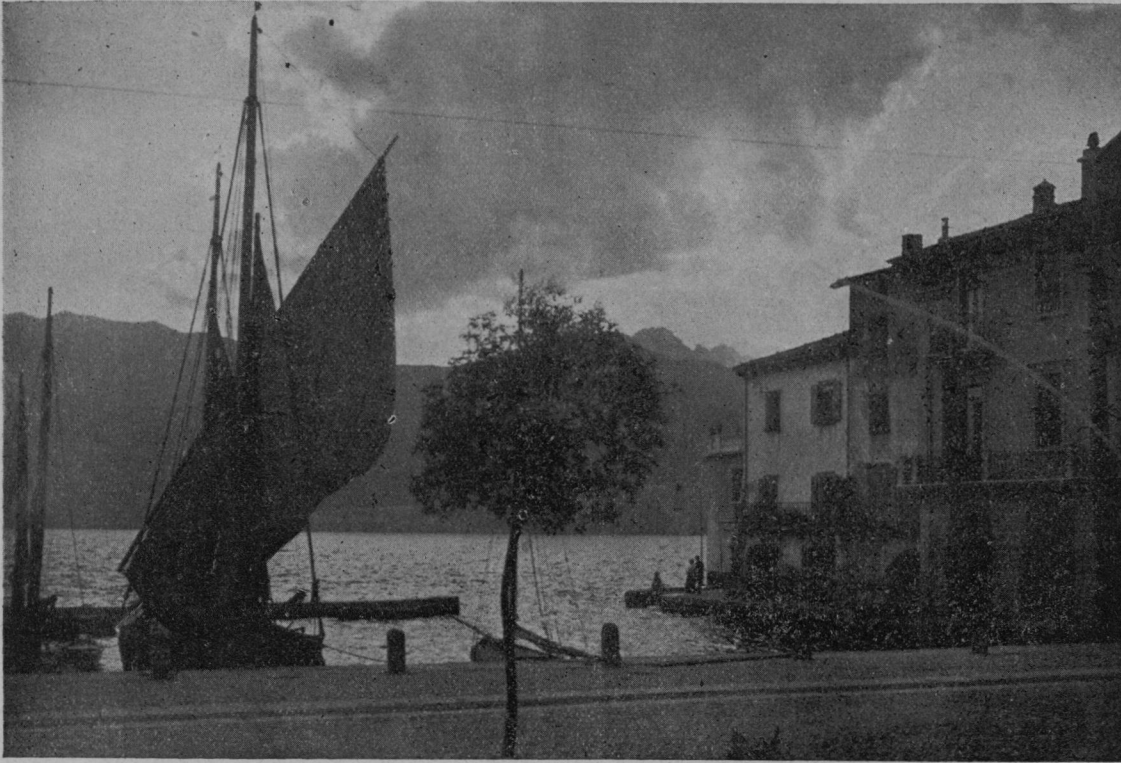
— Odkod je prišel Strebinger?

— Rekel je, da oddaleč.

— Tako ... Glede svetiljke se pa natanko spominjate? Steni torej ni bil privit?

Za soško fronto: Naš tren s poljskimi kuhinjami in pekarijami.

Z laškega bojišča: Malcesina, pristan.

Dr. Žolna je pregledal najprej okno. Nič posebnega. Nato ga je odprl in posvetil na ulico. Poznale so se stopinje. Komisar je pomignil dedektivu in šel z njim na vrt.

Od okna so se vrstile stopinje naravnost proti nasprotnemu koncu vrta.

Vse je kazalo, da je mož tekel. Stopinje so bile oddaljene 135 cm druga od druge in to je bil jasen dokaz zato, da jo je neznanec naglo ubiral.

Dr. Žolna je poslal agenta po lep, ker je hotel dobiti odtis stopinje.

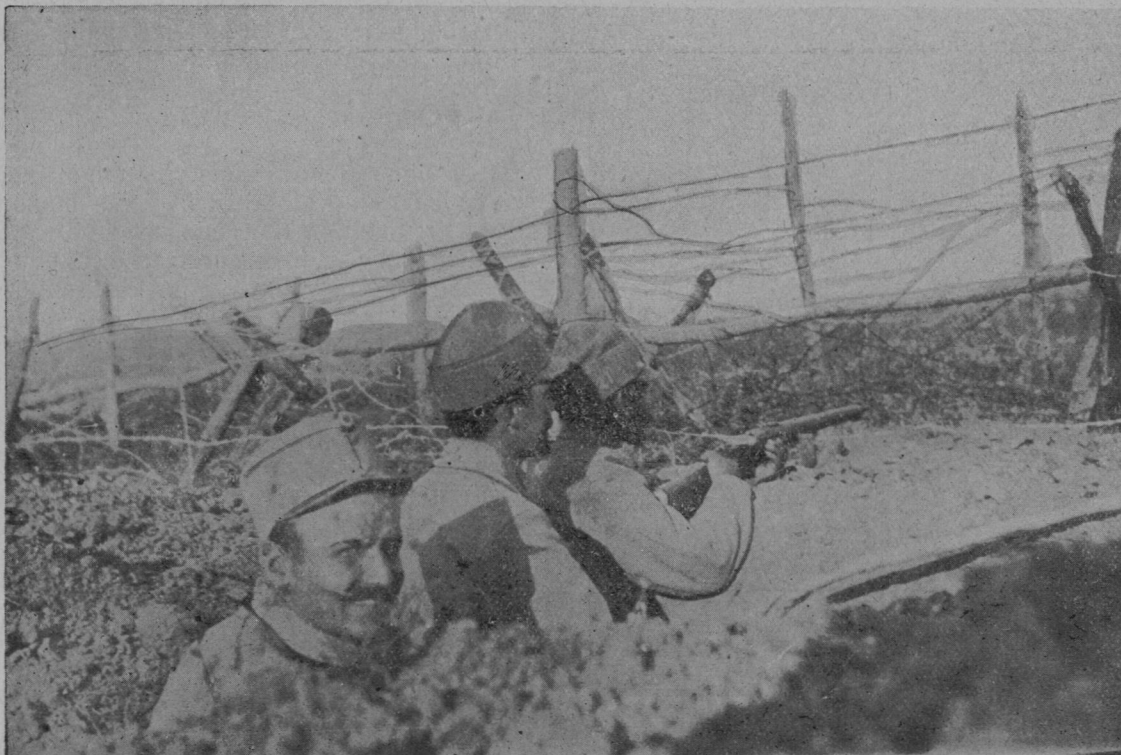
Med tem je šel še enkrat ob stopinjah. Vsi sledovi so kazali, da so odtiski ozkega čevlja s tankimi podplati in z nizkimi petami. Komisar se je spominjal, kako je opisal stražnik elegantnega gospoda, in vse se je skladalo.

Pregledal je mesto, kjer je neznanec preplezal ograjo. Potem je splezal preko nje še sam in šel dalje za sledjo.

Stopinje je bilo mogoče natančno vidati okoli hiše do stranske ulice. Od tam niso zavile na desno proti Dorotejini cesti, temveč v nasprotni smeri proti Srebrni ulici.

Za soško fronto: Prva zdravniška pomoč ranjencem. Našega vojaka, ki ima dve rani na desnem stegnu spodaj, zavezuje vojaški zdravnik.

S soške fronte: Za žično pregrado na straži.

Na oglu Srebrne ulice je stala majhna kavarna. Videti ni bilo, da bi jo posebno obiskovali. Na pragu je stala natakaraica in se dolgočasila.

Zagledala je komisarja s svetiljko in ga vprašala:

— Ali ste kaj izgubili?

— Seveda sicer nebi iskal?

— Ali je denar, ali pismo. Francelj je našel neko pismo. Če je to le pravo?

Dr. Žolna je vzel odprto pismo. Naslov je spoznal takoj. V kuverti je bila druga stran njegovega pisma, pisanega skrivnostnemu dominu. Kar je pisma manjkalo, to so našli prej pri mrtvecu.

— Da, pismo je moje. Nate malo napitnine!

Dal je deklici dve kroni in vprašal:

— Ali bi lahko govoril s Franceljnom?

— Seveda, kar notri stopite!

Natakaraica je bila vesela, ker je nalezela na tako darežljivega gosta. Odprla je vrata na stežaj.

Težak, zakajen vzduh, je puhal v komisarja.

Par sumljivih pivcev je sedelo za okroglo mizo v kotu. Strahoma so pogledali drja Žolno. Drugih gostov ni bilo.

— Nocoj imaš pa same boljše goste, je godrnjal izza mize pijan glas. Ali čaka kateri tudi na motovilo?

Komisar ni odgovoril.

— Molči! je kriknil oštir. Kaj pa blebetaš, pijanec?

Pivec je zropotal s stola kvišku in zgrabil kozarec.

— Kdo je pijanec? Ti — si razumel? Ne boj se! Dobro vem, s kom govorim. Ta gospod ni pri policiji.

— Ne bodi siten, Polde, je rekel nekdo izza mize.

Dr. Žolna je šel v ozadje nekaj malega naročil in čakal fanta, ki je kmalu prišel.

— Kje in kdaj ste našli pismo?

— Okoli devete je bilo. Ravno v službo sem šel. V Srebrni ulici je ležalo.

Ta kos pisma je torej izgubil tisti, ki je bil priča umora. Morda se je v tej kavarni oglasil, ko je bežal? Dr. Žolna se je obrnil k deklici:

— Saj res, ker sem ravno tukaj:

Moj prijatelj, veste, plavalasi gospod v kožuhu, je bil okoli devete pri vas. Ali ničasars pozabil?

— Vprašala ga bom.

— Ni treba. Jutri pride tako zopet sem. Koliko časa pa je bil moj prijatelj tukaj?

— No, kake pol ure. Toliko časa, da je prišel voz.

— Kateri voz?

— Avto, rumeni avto.

Komisarja je prešinilo. Torej zopet rumeni avto. Zopet zveza z dominom!

— Ali je bil gospod že velikokrat pri vas?

— Parkrat. Dvakrat ali trikrat. Včeraj pa danes okoli šeste, sedme zvečer. In še enkrat prej, a se ne morem natančno spominjati dneva. Vselej se je pripeljal v rumenem avtomobilu in se v njem zopet odpeljal. Včeraj je moral pa čakati. Gotovo se je peljal kam voznik na svojo roko.

Komisar je še nekaj povprašal, pa ni spravil iz gospodarja in natakariče nič več, nego je vedel sam.

Vrnil se je na Dorotejino cesto. Detektiv ga je z lepom že čakal. Dr. Žolna je izbral v snegu posebno vidno stopinjo in vlil vanjo lepa. Par minut nato je dvignil odtisk.

Potem je šel v sobo, kjer so ravno končali zapisnik.

Policijski svetnik je klečal pri mrliču in mu otiral z mokro gobo obraz. Šefu agentskega zavoda je rekel:

— Vi lahko delate v tisti smeri, če hočete. Uspeha pa ne bo. Brazgotina na obrazu, ki je pošminkana in nepristna umazanost rok, ravno to prepričuje, da se mrlič ne piše Adolf Strebinger in da tudi ni bil preprost delavec.

Tretje poglavje.

Oba dneva, ki sta sledila, so delali v varnostnem biroju na vse kriptle. Policijski agenti so prihajali in odhajali, mladi uradniki so pisali dolge zapisnike in policijski svetnik Koren je bil od ure do ure resnejši.

Tretji dan so bili zaslišani in izprašani vsi in tudi tisti, katere se je dalo spraviti le v najoddaljenejši stik z umorom. Stvar pa ni bila niti za las jasnejša nego prej.

Izpovedi so bile večinoma brez pomena. Strebinger je živel samotno, ni z

Iz Belega grada: Palača srbske hipotečne banke; pred njim spomenik srbskega vladarja — kneza Mihajla

nikomur občeval, odhajal je redko z doma, obedoval in večerjal v mali krčmi na Dorotejini cesti, redno plačeval, sedel vedno sam za isto mizo i t. d.

O možu, ki je zbežal po umoru skozi okno, je bilo tudi malo znanega.

V kavarni so ga trikrat videli in povečjem opisali. V krčmi na Dorotejini cesti ga niso poznali. Izvedelo se je le, da je Strebingerja obiskal parkrat zvečer neki gospod. Strebinger je tedaj vselej sam odprl vrata.

Dr. Žolna je lovil domina. Pisal je parkrat na stari naslov in dal zastražiti poštni urad. Toda po pismo ni bilo nikogar. Komu so oddali prejšnja tri pisma, tega se uradniki seveda niso spominjali.

Pred policijskim svetnikom Korenom je ležala kopa aktov. Še enkrat je vse prečital in delal s svinčnikom beležke. Zamisljeno je gledal skozi okno, potegnil parkrat z močjo iz smodke dim in pozvonil.

Agent, ki je opravljal službo, je prišel.

— Dr. Žolna naj pride sem.

Policijski svetnik je gledal spet v strop in premišljal.

Njegove misli je prekinil komisar, ki je vstopil.

— Dobro jutro, gospod doktor, sedite? Govoriti moram z vami. Policijski predsednik se jako zanima za umor na Dorotejini cesti. To itak veste. Vzrok je jasen. Gospodje se še vedno razburjajo zaradi papirjev, ukradenih pri generalu. Ker pa je tatvina v sveži z umorom, se zanima predsednik posebno za umor. Upa, da bomo našli tukaj kaj takega, kar bo dajalo pojasnila k tatvini. V eni uri razložim predsedniku vse, kar smo v tej zadevi dognali. Posvetovala se bova tudi, kaj ukrenemo nadalje. Ali ste iztaknili vi kaj novega?

— Nisem, gospod svetnik. Stanodajalca in več ljudi iz hiše sem še enkrat zaslišal. Tudi na pošti sem poizvedoval, toda zaman.

— Tako je kazalo. Vaša anonimna dopisovalka se ne bo več oglasila. Po tej poti ne pridemo za enkrat nikamor več. Včeraj popoldne sem bil na Dorotejini cesti in dognal, da moža ni bilo mogoče ustreliti s ceste.

— Oprostite, kako se je potem zgodilo?

— Okna so previsoka. Če stojim na ulici, vidim ravno še pleča in glavo moža, ki stoji pri mizi. O tem sem se prepričal. Tudi sem dal vse točno premeriti. Luknja v oknu in luknja v okvirju pa ležita v popolnoma isti višini.

Če bi bil ustrelil kdo skozi okno, potem bi se ne bila zaletela krogla v okvir, temveč bi bila zadela niže spodaj v steno. Tudi bi ne mogla prebiti umorjenčeve glave v ravni črti. Strel se je torej sprožil z mesta, od koder je letel vzporedno z ležo sobe.

Dr. Žolna je prekinil svetnika z besedami:

— Torej prlično v višini osebe, ki bi streljala na vozu stoje.

— Mislim si, na kaj cikate, je odvrnil svetnik. Tega pa menda vendar ne verjame, da bi se kdo zato peljal v avtomobilu mimo, da iz njega koga ustrelí. Tako nam ne olajšujejo poslov. In recimo, da imate

Iz Belega grada: Razrušeno in požgano poslopje kolodvora v Belem gradu.

prav. Nekdo bi potem vendar moral videti voz, iz katerega je streljal morilec. Ravno tako vsaj, kakor so ga videli v Srebrni ulici. Znano vam je, da je stal stražnik takrat, ko se je zgodil umor na Dorotejini cesti. Na rumeni avtomobil bi bil gotovo pozoren. E, moj dragi, s tem ni nič.

— Odkod pa je torej priletel strel, če ni niti v sobi niti na ulici nihče streljal?

— Samo eno je mogoče. Iz hiše, ki stoji nasproti. Cesta ni široka. Strebinger je sedel pri svetiljki, bil je torej dobro razsvitljen.

— Ali imate, gospod svetnik, za to dokaze?

— O tem pozneje. Prepričan sem, da je priletel strel iz visokega pritličnega stanovanja v nasproti stoječi hiši. Stanovanje, iz katerega je mogoče streljati, pa je zaprto. Ne stanuje v njem nihče. Hišni oskrbnik ima ključ. To je prvo, kar sem vam hotel povedati.

Dr. Žolna je potegnil beležnico in hotel nekaj zapisati.

— Ne, gospod doktor, ni se treba truditi. Prosim vas, za ta slučaj se ne brigajte več. Na dve strani vendar ne morete istočasno delati. Stvar se je nenavadno zamotala. To boste videli iz tega, kar bom povedal pri predsedniku. Treba bo več moč, ki se bodo zadevi popolnoma posvetili. Torej, ljubi doktor, poučite o vsem svojega prijatelja dr. Martiniča in pridita potem skupaj k predsedniku.

Dr. Žolna je zapustil šefa nekoliko poparjen.

Koren se je potopil spet v akte in pričel računati. Iz razdalje med obema hišama in višine, kamor je zadel projektil, je izkušal najti nekaj odločilnega. Sredi dela pa je moral nehati.

Mlad, prijeten gospod je vstopil.

— Oprostite, gospod policijski svetnik, ker prihajam naravnost. V predsobi ni bilo nikogar, ki bi vam naznanil moj приход.

— Dober dan, baron, sedite, prosim. Uslužbenci so vsi na delu. Lepo je od vas, da ste tako točni. Popolnoma po vojaško. Povabil sem vas sem, da nadaljujeva pomenek, ki sva ga zadnjič pričela. Danes vam lahko že stavim stvaren predlog.

Policijski svetnik se je naslonil v fotelju nazaj in malo pomislil.

Iz Varšave: Člani varšavskih vojnih uradov pričakujejo nemškega cesarja.

— Torej, da greva takoj stvari. Nekaj imam za vas. Če se vam posreči, vam jamčim, da dobite pri nas službo.

Mladi mož se je nekoliko iznenadil. Poslušal je pozorno.

— Res? je vprašal veselo.

— Res. Le pazite! Vi imate gotovo zveze v najboljših krogih. In tod moramo iztikati. Seveda na skrivaj. Pri visokih gospodih. Imenoval vam jih bom. Seveda, če ste zadovoljni.

— Pardon, gospod policijski svetnik, je ugovarjal v zadregi baron, to mi je vendar nemogoče.

— Zakaj?

Mladi mož je nekaj časa molčal.

— Ne vem, kako bi vam to raztolmačil. Pred osmimi dnevi sem vas prosil, da bi me porabili. Za kratek čas in ker iščem posla, kar sem slekel vojaško suktnjo. Vendar, da bi vohunil med svojimi krogi, tega nisem zmožen.

— Ali, ljubi baron, kako govorite! Vohuniti... o tem ni govora. Vi storite policiji veliko uslugo in ne samo policiji, temveč tudi državi, domovini.

— Kako naj vas razumem?

— Gotovo ste čuli, da je nekdo vzel feldmaršalu Holmhorstu iz miznice važne papirje. Vzroka imamo dovolj, da verjamemo tole: Ta tatvina je v zvezi z umorom na Dorotejini cesti. Ni treba torej vohuniti, temveč vohuna je treba najti, ki je najbrž tudi morilec. Ravno vi, ki ste častnik, bi morali imeti smisla za važnost te stvari.

— Če je tako...

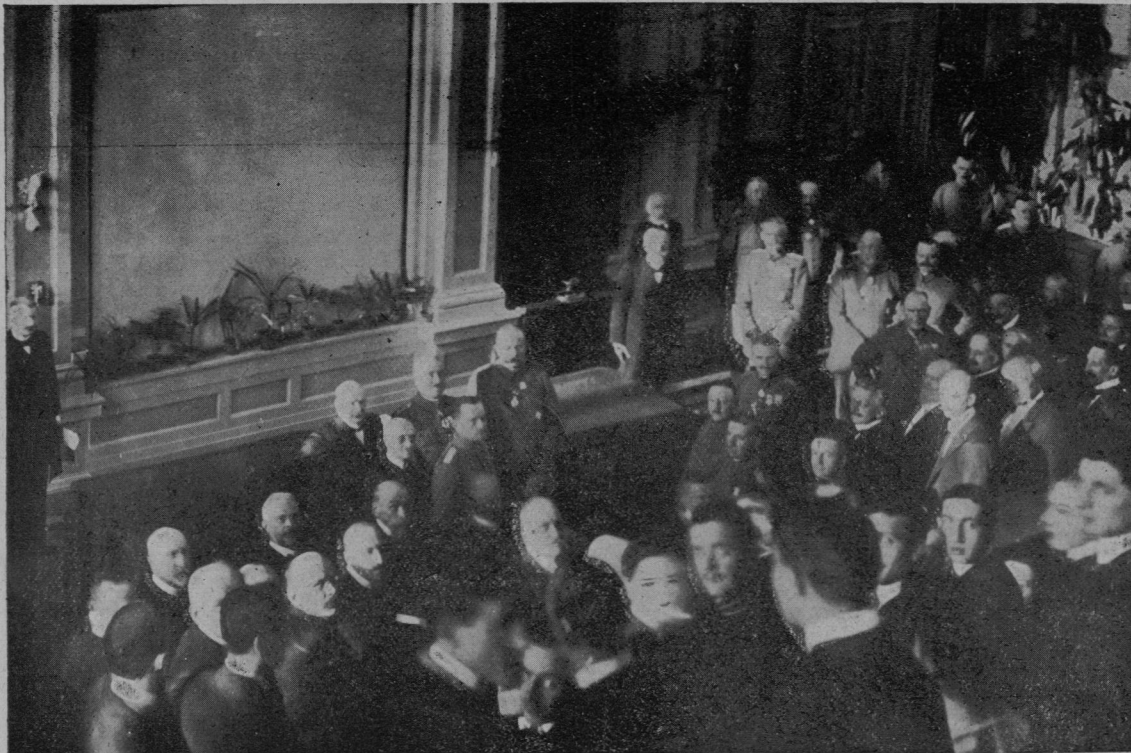
— Je tako! Ukradeni papirji so velevažni vojaški dokumenti. Napeti moramo vse sile, da jih dobimo nazaj.

— Kdo ve, če ni že prepozno?

— Umor na Dorotejini cesti govori zato, da ni.

— Ne razumem.

Dalje prihodnjič.

Iz današnje Varšave: Slavnostna skupščina nemških častnikov ter poljskih profesorjev in dijakov ob otvoritvi nove varšavske univerze.

Ruska mesta, v katerih žive naši vojaki kot vojni ujetniki.

(Dalje).

Južno Tundre se začenjajo veliki gozdnati kraji; nekateri gozdi merijo na tisoče kvadratnih kilometrov. V sibirskih šumah je mnogo izborne divjačine n. pr. medvedov, raznih srn, divjih petelinov, rac i. dr.

Bogata je Sibirija zlasti dragocenih rodnin. Zlato kopljejo v pokrajinah: Jenisejsk (ob reki istega imena), Jakutsk (ob reki Leni), Transbajkalija v področju Amura in drugod. Zlata izkopljejo na stotisoče kg, ter ne more Rusiji zlata nikdar zmanjkati iz Sibirije, ker med Bajkalskim jezerom in reko Amur so zlata rudniki še neizkoriščeni.

Pravo zlato Sibirije pa so neizmerne ravnine črne plodne zemlje, ki bi se dale koristno in plodonosno obdelavati. Šele v zadnjih desetletjih se je začelo tu razvijati tudi kmetijstvo v večjem obsegu. Doseljevanje je zato vsako leto večje, kaznjencev pa vlada sploh več ne pošilja v Sibirijo. Goji se tudi že v večji meri

umna živinoreja. Kako je plodna Sibirija, je razvidno iz besed ruskega poslanca Rodiševa, ki je prepotoval vso Sibirijo ter dejal v ruski dumi: „Lahko bi prišel s pljugom od Urala do Tihega oceana“. Pomisliti je še, da je Sibirija sama dosti večja kot vsa Evropa. Ima 3 ogromne reke: Ob (dotoka Irliš in Tobol, ki sta tudi veliki in široki reki), Jenisej (doroški so ji reki Angara in Zelenga) ter Lena. Reka Amur je živa rib lososa. Vse te reke pa so vsako leto 180—260 dni zamrznjene! V severozahodni Sibiriji žive Samojeji, Zukuti, Čukči, Baškirci, Giljaki in Eskimi ter doseljeni Rusi. Življenje naših ujetih vojakov v teh krajih je torej vsaj zanimivo, če so sploh tam, kar ni verjetno.

Ozemlje vzhodnje Sibirije, kamor pošilja rusko armadno poveljstvo vojne ujetnike, je dokaj hribovito. Transbajkalija leži severno Mongolije, zahodno Bajkalskega jezera; na severu jo omejuje Bajkalsko pogorje in deloma vzporedno ležeče Jablonoje pogorje, na zahodu iz Mongolije prihajajoča reka Arguna in pritok Šilka. Transbajkalija obsega 613.475 kvadratnih kilometrov in ima okoli 600.000 prebivalcev. V deželi je mnogo plovniških rek, gorovje je pokrito z gozdi in ima mnogo rudokopov. Glavno mesto je Nerčinsk. Podnebje je severno; poljedelstvo je pičlo, zato pa lepo uspevajo živinoreja, ribištvo in lov. V mestih Verhnjem Udinsku in Čisti je mnogo vojnih ujetnikov.

Tudi v Amurju so že vojni ujetniki iz Avstro-Ogrske in Nemčije. Amur omejuje Transbajkalija in reka Amur, ki teče ob meji Mandžurije ter tvori mejo tudi proti vzhodu. Dežela meri 447.667 kvadratnih kilometrov in šteje le okoli 100.000 stanovnikov. Severni kraji Amurja so gorati, južni pa plodoviti, zlasti ob rekah Amur, Džinkra in Njuman. Kraji so bogati gozdov, a reke polne velikih in dobrih rib (sterlet, losos in delfin). Tu kopljejo Rusi zlato, premoj in druge rude. Domače ljudstvo je tunguškega rodu, a po mestih žive tudi Evropejci, zlasti v Blagoveščensku. Tu živijo vojne ujetnike podpirajo in obiskujejo s Kitajskega prihajajoče dobrodelnice družbe neutralnih držav. Podnebje v teh pokrajinah vobče ni nezdravo, a oddaljenost od Evrope je ogromna, zato pa so tudi zdravstvene in higijenske uredbe še zelo priproste. Tudi iz Vladivostoka in iz Kitajske dobivajo vojni ujetniki precej pogosto darove, s katerimi si blaže svojo usodo.

Z bojišča ob Soči. Naši topničarji na delu ob svojem topu.

Burjati v Sibiriji.

Zanimive narode spoznavajo naši vojaki kot ujetniki.

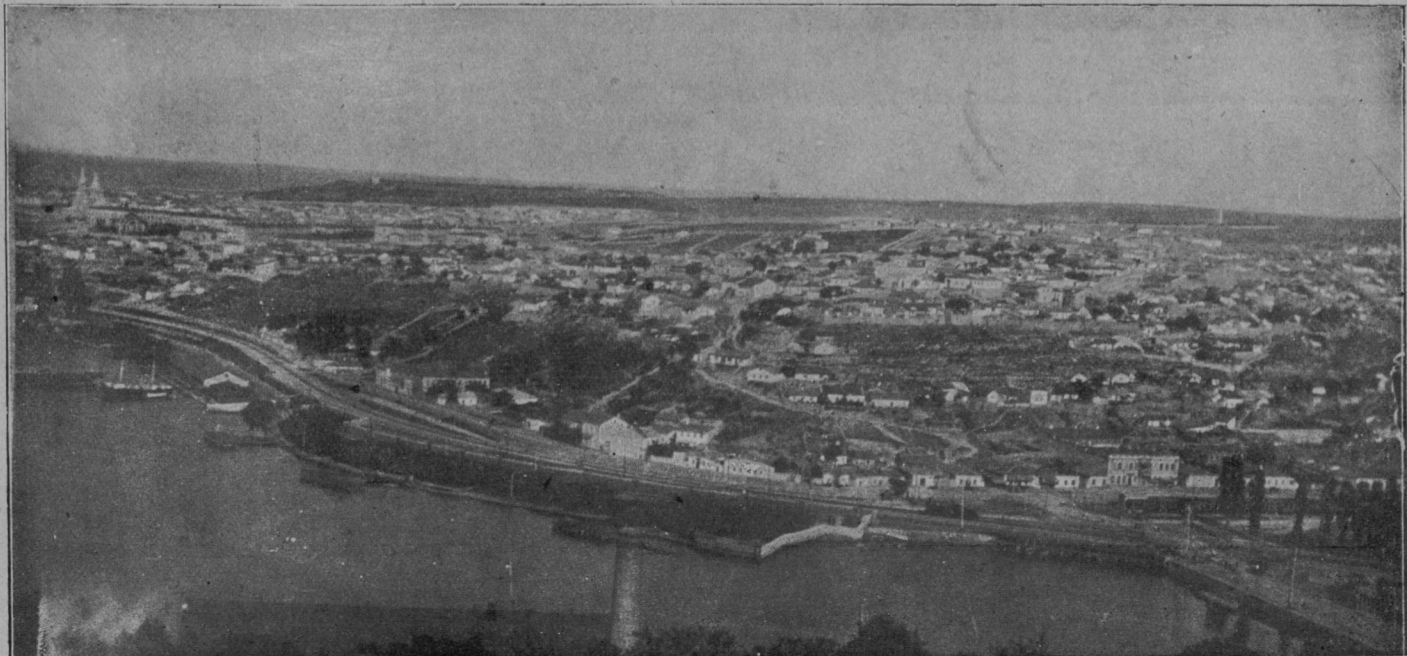
V Irkutsku in v okolici jezera Bajkalskega živi zanimiv mongolski narod Burjatov, ki šteje danes še okoli 200.000 duš. Ta originalni narod se peča jako spretno s poljedelstvom in živinorejo ter ima nekaj prav imovitih rodbin. Priselil se je z vzhoda, je duševno nadarjen ter se odlikuje z izvrstnimi jezdecimi in strelci na lok.

Koncem XVII. veka je Rusija podjarmila Burjate, a jim pustila domače starejšine in sodnike, tako da so se narodne šege dobro ohranile še doslej. Večkrat so se pobunili, a ruski kozaki so vsako upornost zatrli s kruto silo. Prvotno nomadi, so bili prisiljeni, da se naselijo stalno ter si zgrade kočice. Morali pa so polagoma sprejeti tudi grškopravoslavno vero in pustiti lamaizem.

Neka dama, ki je potovala po Sibiriji v družbi zdravnika, je prišla v hišo bogatega Burjata, ki jo je izjemoma povabil

k sebi iz hvaležnosti, da sta mu z zdravnikom ozdravila težkobilnega sina. V hiši se je baš vršila hčerina svatba. Vas leži sredi redovitne planjave ter ima le trdne lesene kočice, večinoma ograjene s plotovi. Gosta je sprejel s posebno ljubeznivostjo najstarejši nevestin stric, ki je govoril po ruski in bil inteligenčen mož. Nevestina mati, nenavadno majhna in debela žena, se je privalila kakor sodček; oblečena je bila v težko kitajsko svilo z velikimi okroglimi in elipsastimi ornamentami. Okoli pasu je nosila težko srebrno verižico, na kateri so viseli kresilnik in velika mošnjica s tobakom. Žene namreč pušijo kakor mošje. V lasih je imela dve srebrni verižici, na glavi baržunast baret z biseri.

Še lepša je bila nevesta, dasi je imela rmenosivo obličje. Oče, mož silne, a nizke postave, je bil oblečen v široko, prepasano obleko z mogočnim, pisanim robcem iz svile okoli vratu. Tak robec je imel tudi okoli pasu. Na prsih je imel dragoceno

Pogled na rusko mesto Sebastopol ob Črnem morju.

brošo, a nabrani rokavi so se končali kot baržunaste manšete. Posadil je gosta na odlično mesto, prinesel mizico ter jima natočil iz samovara čaja. Nevesta je ponudila cedrovih orehov in bonbonov. Domači sinček je bil natakar te je polnil male srebrne čašice z žganjem, ki so mu dejali „mlečni arak“. Na steni je visel nekak oltarček z zlatimi in pobarvanimi svetniki.

Prihajali so mnogi povabljeni, a tudi slučajno mimo idočih gostje. Vse se je pozdravljalo, si stiskalo roke ter si medsebojno gladilo ramena v znak radosti in prijateljstva.

Okoli treh se je imela začeti svatbena slavnost. Prišel je k sosеду ženin, nevesta se je takoj skrila. Ostala je skrita dalje časa.

Z ženinove hiše je vihrala pisana zastava, okrašena z raznobojnimi vezinami

reki. Snubili so nevesto starši, ki gledajo povsod predvsem na doto in na ugled sorodstva. Po dogovorjeni svatbi se obdarjajo z živino in dragocenostmi.

Gostom so prinesli tedaj poln kotel čaja osoljenega in zabeljenega z ovčjo mastjo. Tudi pred oltarček so postavili v skledicah ovsu, cukra in šokolade. Nato so pili arak z mlekom. Počasi se je zbralo okoli 50 svatov, vsi hrupni in veselo prijazni. Vse se je objemalo, kakor je na Ruskem sploh navada. Nato so prišli z ženinom vsi skupaj na nevestni dom. Vsi moški so jezdili, ženske pa so se peljale. Ženin je došel iz oddaljene vasi, kjer je imel razsežno posestvo in velike črede. Štirje Burjati so nesli nevesti ovčjo glavo z vžganim trikotom na čelu: ženinov dar! Nato se je začela pojedina; vsi so sedeli na tleh, po spolih ločeni, ter so najprej

pili žganje in mlečni arak, nato pa jedli skopove glave in čebuljevu juho ter pušili. Tašče so delile med svate svilene in katinove robce in obleke, svatje pa so darovali ženinu krasno svileno, vezeno obleko (kaftan) in belega konja. Ker je začelo žganje preveč delovati na svate, so postali preveč prijazni, in — dama se je poslovila.

Med Burjati žive danes tudi Slovenci. Primerjati bodo mogli slovenske ženitovanjske šege z burjatskimi. Kadar se vrnejo, nam opišejo marsikaj neznanega iz Sibirije. Vladimir Korolenko, ruski pisatelj, je napisal mnogo prekrasnih novel iz življenja v Sibiriji. Danes nanje opozarjamo, ker so posebno aktualne.

Ob domačem ognjišču: Begunci se vračajo na svoje domove, ki so jih granate razrušile,

Črnagora kapitulirala!

Od julija meseca 1914. do 12. januarja 1916. je trajala vojna s Črnogoro. Dne 12. t. m. pa je padla v roko naših čet gora Lovčen in 14. t. m. so vkorali naši voji v Cetinju, črnogorski prestolnici. S tem je bila usoda Črnogore zapečatená in vsaki nadaljnji odpor bi pomenjal za Črnogorce brezkoristno morjenje lastnih ljudi ter brezplodno uničevanje lastne domovine. To sta izprevidela kralj Nikola in Mijuškovićevo ministrstvo ter sta ponudila mir. Prvi pogoj za mir je bila seveda popolna kapitulacija ostankov črnogorske vojske, ki je odložila orožje.

Izguba Lovčena je bila za Črnogorce odločilna. Vsi zavezniki so jih pustili na cedilu, odrezani od vsega sveta niso imeli Črnogorci ne živil ne streliva več, — zato so zaradi ljudstva odložili puške, da sklenejo mir. Avstro-Ogrska je lahko ponosna na ta uspeh, zakaj Črnogorcev ni se nihče premagal; Črnogorcem pa gre pravično priznati, da so se borili kot leví, le škoda, da so se žrtvovali nehvaležnim zaveznikom, ki tega niso bili vredni! Črnogorci sodijo pač danes le z zaničevanjem o Angležih in Italijanih, ki jim vzlic strašnim žrtvam niso niti poskušali pomagati. Sam črnogorski prestolonaslednik je šel v Rim prosit pomoči; ni je dobil in takoj nato je kralj Nikola pretrgal svoje zvezništvo z državami, ki so le Črnogoro brezsrčno, zlorabliale, a ji v stiski niso prav nič pomagale. Gotovo je bilo pametneje, odložiti orožje in zateči se v varstvo mogočne Avstrije, kakor pa do zadnjega otroka in poslednjega starca izkrvaveti za — Angleže in Lahe! Zato se mora sklep Črnogore le odobraviti in se ga veseliti.

Prekrasno se dviga 1742. m visoki, goli, sivoglavi Lovčen iznad Adrije. Z Lovčenom je bila nerazdružno zvezana svoboda Črnogore, saj je bila sveta gora Lovčen trdnjava, ki je ni mogel — do naših hrabrih čet — zavzeti še nihče na svetu. Opetovano so hoteli osvojiti Lovčen silni. Benečanje, a vselej zaman. In koliko so Turki hrepeneli po Lovčenu! Zaman!

Črnogorska pravljica trdi, da kraljuje na Lovčenu vila, ki pošilja Črnogori 365 svežih studencev, da se ž njimi napajajo ljudje in živali. Nekoč je rekla vila Črno-

Za gališko fronto: Zabava naših vojakov, ki se igrajo kozake. Eni so konji, drugi jih jezdijo ter se za šalo naskakujejo.

gorcu: „Črnogoru bo imel oni, ki si postavi na Lovčenu svoj prestol!“

Tudi Napoleon je poznal moč in važnost Lovčena. Maršal Marmont, po Napoleonovi volji podkralj Ilirije in Dalmacije, je želel torej imeti Lovčen, da zavaruje Kotor, Gruž in Dubrovnik pred vsakim napadom. Maršal Marmont, vojvoda dubrovniški, se je obrnil do črnogorskega vladarja, vladike Petra I. „Zvežite se z mojim velikim cesarjem in bogati, neodvisni postanete“, je pisal v Črnogoro; „če pa se mu še upirate, izprememim Vaše črne gore v rdeče, pokrite s krvjo Vaših rojakov!“

Črnogorski vladar pa je odgovoril takoj:

„Kar poskusite! Vaših vojakov se ne bojimo, in če pride nad nas, sam Vaš veliki cesar z vsemi svojimi gardami, Črnogorcev ne premaga nikdar!“

Pod Petrom II. se je vršil prvi boj za Lovčen. Pastorovići, srbski pastirski rod, je l. 1851. napadel črnogorske rodove pod Lovčenom. Pastorovići so bili že od l. 1813. pod avstrijsko vlado, zato so jih podpirale štiri stotnije naših cesarskih lovcev. Črnogorci so se pač morali umakniti, a zasedli so Lovčen in se niso udali. Sklenil se je mir. Do višine 640 m je bil Lovčen Pastorovičem na razpolago, od 645—1742 m pa je ostal Lovčen nedotakljiva črnogorska posest. Vrh tega pa so dobili Črnogorci kot odškodnino za odstopljene pašnike še $\frac{1}{2}$ milijona goldinarjev. Avstrija je hotela zgraditi tudi cesto na Lovčen, a Peter II. je to ponudbo zavrnil: „Nikoli ne dovolim, izpeljati cesto na našo sveto goro, ker po taki cesti bi mogel sovražnik vzeti vso Črnogoro!“

Toda že Danilo I., ki ni bil več tudi škof, nego le še posvetni knez vladar Črnogorcev, je dovolil zgraditi tako cesto od Kotora čez selo Krstac, mimo Njegoša na Cetinje. Cesta je bila potrebna za dovoz živil in streliva ter za izvoz pridelkov in sadov dežele. L. 1860. so vdrli Turki pod pašo Omerjem v Črnogoro in l. 1877. zopet Turki pod Solimanom, a Lovčena niso vzeli, ker Črnogorci so jih pognali s krvavimi glavami kmalu nazaj.

Ko je Peter II., tisti dalekovidni škof, knez, ki se je branil moderne ceste od Kotora na Lovčen, čutil bližanje svoje smrti, je napisal oporoko in zahteval, naj ga pokopljejo na Lovčenu. Hotel je uresničiti proročevanje vilino, da ostane vladar Črnogore večno tisti, ki si posadi vrhu Lovčena svoj prestol. To se je tudi zgodilo: Petar II. spi večno spanje na prestolu gore Lovčena! Z Lovčena se je gospodovalo izlahka preko vse Črnogore, preko Kotora in daleč preko Adrije.

Francija, Italija in Rusija sta utrdile Črnogorcem Lovčen s topovi in utrdbami, svoje vojske pa jim seveda niso mogle poslati; Anglija in Italija sta mirno gledali propad Črnogore pod nevzdržnimi naskoki silne naše vojske. Lovčen je padel v oblast čudovito hrabre avstro-ogrsko armade, in Črnagora je spoznala, da je zaman vsako nadaljno upiranje. Tako je kapitulirala. Gotovo ji ta čin prinese le korist.

Z vzhodnje gališke fronte: Munična kolona pelje topničarjem streljivo.

Fridtjov Nansen:]

Samojedi.

(Po Nansenovi najnovejši knjigi „Sibirija, dežela bodočnosti“, Lipsko, F. A. Brockhaus, 1914.)

Samojedi žive na polotoku Jamalu, zahodno Obskega morsklega zaliva na polotoku Tajmir vzhodno Jeniseja, v severni Sibiriji. Ves Jamal je velikanska planjava, zgrajena iz peska in glin, proda in majhnih kamenov. Na obali pada svet 20—30 m globoko strmo navzdol, v notrajnosti pa je polotok ena sama, ploščeta, valovita ravnina, ki je porasla s travo, mahom ter semtertja z vrbovjem in ima množico velikih in majhnih jezer, plitkih rek in potokov. Te razsežne ravnine so izborna paša za severne jelene; zato potujejo Samojedi s čredami severnih jelenov poletno do jezeli okoli prav do njenega rta.

Samojedi so oblečeni večinoma v kože severnih jelenov, ki jih nosijo na golem telesu. Pri moških in ženskah pokriva život jelenji kožuh s kapuco, zato jih je težko razločiti. Jenisejski Samojedi nosijo temne, ženske tudi barvaste kaftane s kapucami in rdečimi obročki; te obleke dobe pač pri Jurakih, ker so omoženi z juraškimi ženskami. Tudi Juraki žive na zahodnem bregu Jeniseja ter so z jenisejskimi Samojedi menda v bližnjem sorodstvu; njihova jezika sta pač le dialekta istega jezika.

Na Jamalu je baje približno 350 moških Samojedov v starosti 15—55 let, ki morajo ruski vladi plačevati davke. Na tem polotoku bo torej z ženskami in otroki vred okoli 1000 duš. Zovejo se tudi Kamenski ali Vralski Samojedi ter so nekoliko pomešani z Ostjaki. Nekaj jih živi na bobačjih Urala, kjer jih je menda tudi približno 1000. Samojedi pa sezajo prav do Arhangelska, toda večina živi vendarle v guberniji Obdorski.

Med letom potujejo dvakrat. Spočetka

Krasna cerkev v Radymnu v Galiciji, žrtev topniškega dvoboja med Rusi in našimi.

zime se preselijo s svojimi čredami v gozde okoli ustja reke Ob, v bližino Nadina in Obdorska, ter tam ostanejo vso zimo. Na spomlad je v Obdorsku sejem, kjer prodajajo Samojedi kožuhovino, kože in meso severnih jelenov in zobe mrožev ter se preskrbe z živili, s smodnikom in krogliami ter z drugimi potrebščinami. Njihovo živila so zlasti moka, kruh, sirovo maslo, čaj in

tobak, ki ga čakajo in le redko njuhajo ali pušijo. Bogatejši si nakupijo tudi sladkorja in najlepše pšenične moke, vsi skupaj pa tudi vodke. Žganje ljubijo namreč prav posebno ter ga uživajo nezmerno, kadarga morejo dobiti. Med njimi so tako strastni žganjarji, da plačajo „četrtert“ t. j. 3·10 l s celim jelenom, ki je vreden 10 rubljev. (Rubelj = 2·50 K).

Marca in aprila meseca se vrnejo na pašnike na Jamalu. Tam so namreč njihovi jeleni od komarjev in breneljev manje mučeni, ker je severno podnebje hladnejše. Potovanje od Obdorska do srednjega ali severnega Jamala traja približno dva meseca; v jeseni potujejo prav tako dolgo zopet nazaj proti jugu. Tako je Samojed s svojim šotorom štiri mesece na poti; ostalih osem mesecev pa precej miren v jamalski Tundri ali v gozdovih ob Obu.

Od novembra do marca je jamalski polotok skoraj popolnoma prazen, le nekaj Samojedov ostane, da hodijo zgodaj spomladi na lov na severnega medveda. Na Jamalu je deset raznih rodov, ki imajo svoja okrožja za pašo jelenov in za svoje šume (šotore). Selijo se le, če treba je lenom novih pašnikov. V svojem okrožju ribari Samojed po jezerih, strelja divje gosi in lovi v pasti ali zanjke bele in modre lisjake in druge kožuharje.

Samojedi na Jamalu žive dobro. Dežela je rodovitna, z razsežnimi pašami in bogata zverin s kožuhi, tičev in rib. Posamezni Samojedi imajo črede po 5000 sever. jelenov. Samojed, ki ima le

200—300 jelenov, ni bogat. Kdor premore le majhno število jelenov, ribari, zlasti na zahodnem bregu Oba. To so reveži. Čim dalje globlje v Tundri, tem bogatejši so Samojedi.

Bogat Samojed ima 2—3, včasih tudi 4 šotore z mnogimi ležišči iz jelenjih kož. Navadno ima mož le eno ženo. Bogataši in lahkoživci — tudi teh ne manjka pri Samojedih — pa imajo 2 in 3, da celo štiri žene, ki prebivajo včasih v različnih šotorih. Ženo si Samojed kupi s 30—100 sever. jeleni, vrhu teh še s kožuhi in drugimi rečmi. Oče da nevesti doto, obleko, kožuhovino za opremo, včasih tudi nakit in izbrano lepe sev. jelene, ki ostanejo ženina zasebna last. Če se Samojed žene naveliča, ker je lena in noče delati, jo lahko očetu vrne, toda kupnine ne dobi nazaj. Oče s tem ni vedno nezadovoljen, saj more svojo hčer prodati iznova ter dobiti zanjo še enkrat kupnino. Žena je moževa last, ki jo sme prodati ali posoditi, kar se mu pač zdi ugodnejša kupčija. Baje ni nič nenavadnega, da prepuste Samojedi kozakom, zlatokopom ali drugim možem poletni ali tudi pozimi svoje žene za primerno odškodnino. Če ima Samojed dve ženi in če ne potrebuje obeh, pa posodi eno, kar je zanj velika korist, ker poleg lovskega dela, ki ga dobi kot lastnik lova ali rib, mora po splošnem običaju dobiti tudi žena svoj del! (Dalje prih.)

V obleganem mestu.

Pri obleganju trdnjav sovražnik vedno misli na to, kako bi posadko izstradal. To je bilo že v starem veku, v srednjem veku in v novem veku prav do današnjega dne. Najlepše je popisal sliko izstradanega mesta ruski pisatelj Gogolj v svoji povesti „Taras Buljba“. Tu nam podaja sliko iz onih dol-

Ruski begunci, ki so zbežali pred nemško vojsko, se vračajo na svoje domove.

gih bojev, ki so jih bojevali med seboj Poljaki in Kozaki. Poljaki so zaprti v mestu, Kozaki jih oblegajo. Tako so si blizu, da se vsak dan z obzidja zmerjajo. Tu se je starem Buljbi izneveril sin Andrej. Zaljubljen se je v Poljačko. Ona ga zvabi v mesto. Kaj vidi Andrej? Po mestu leže ljudje po tleh pred hišami. Umrli so od lakote. Odprte oči imajo, kakor da bi hoteli še nekaj reči. Tam leži mati z otrokom, ki se je vsesal v njena prsa in se je zacepil z roko v prazne prsi, ker ni bilo več mleka. Oba sta umrla. Tam leži polmrtev človek in kriči z obupnim glasom: „Hleba!“ Andrej mu vrže en hlebec. Vrgel se je nanj kakor pes. Jedel je, jedel, nazadnje pa se je zavalil v groznih bolečinah. Zelodec se mu je unel in je umrl. Tako popisuje Gogol lakoto v ukrajinskem mestu.

Morebiti bi našli tudi drugod kak popis. Nekoč sem čital o dveh Francozih, ki sta gladovala l. 1870. Bila sta nekdanje dobro rejena, bogata in dobra jedca. Potem je prišla vojska, Nemci so obdali mesto in nastala je lakota. Ljudje so jedli pse, mačke, miši i. t. d. Tako sta tudi ta dva gospoda sedela pri porciji miške. Njiju trebuha sta seveda že davno upadla in lasje so njima posiveli od žalosti. Oči so se njima solzile in sta govorila:

„Ali še veste, dragi gospod Maurout, kako je bilo lepo, ko sva sedela v grand-restavrantu“ in sva jedla za večerjo piftek v dveh porcijah?“

„Ali še veste, dragi gospod Toutfras, kako je bilo krasno, ko sva si dala servirati celo ribo z majonezo, obdano in izpolnjeno z dvema specialitetama!“

„Ali še veste, ljubi Mourout, kako je bilo nebeško, ko sva si dala napraviti zrezke à la mode z ono imenitno mešano salato!“

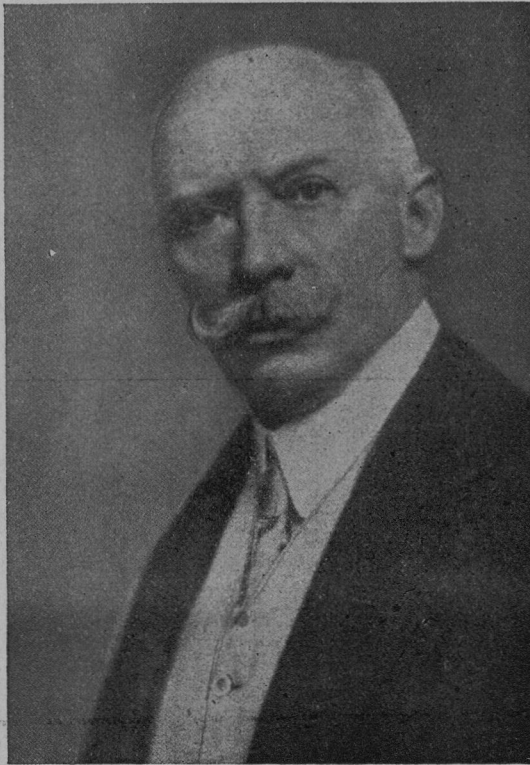
„Ali še veste, ljubi Toutfras, kako je bilo nebeško, ko sva jedla skupaj fazana, prirejenega ekstra po najinem okusu!“

„Ali se še, spominjate, srčni moj Mourout, kako je bilo v onem poletnem jutru, ko sva si dala napraviti divjačino v najboljši omaki.“

„Ali se še spominjate, moj srčni Toutfras, kako imenitne so bile one lepe polne žemljice, ki se jih najesti nisva mogla.“

Tako sta se pogovarjala takrat gospod Mourout in Toutfras pri porciji miške in

sta si z lepimi spomini polnila prazne želodce. Tako je bilo še pred par desetletji, v sedanji vojni trdnjav ni treba več tako dolgo oblegati, da posadka izsira. Ogromni nemški 42 cm topovi in avstrijske motorne baterije premagajo v par dneh najsilnejše moderne trdnjave, kakor se je zgodilo v Belgiji na Poljskem in na Srbskem.

Novoimenovani predsednik najvišjega računskega dvora, dolgoletni ministrski predsednik Vladimir pl. Beck.

Kronika vojnih dogodkov.

Vojna s srbsko vojsko je bila sredi decembra končana, ker se je srbska armada umaknila iz Srbije v Albanijo in na Grško ali pa se je udala. Operacije proti Crni gori so se začele takoj po zavzetju Sandžaka, a vojna s Črnogorci je zaradi goratega ozemlja dokaj težavna te se razceplja v posamične boje in praske na

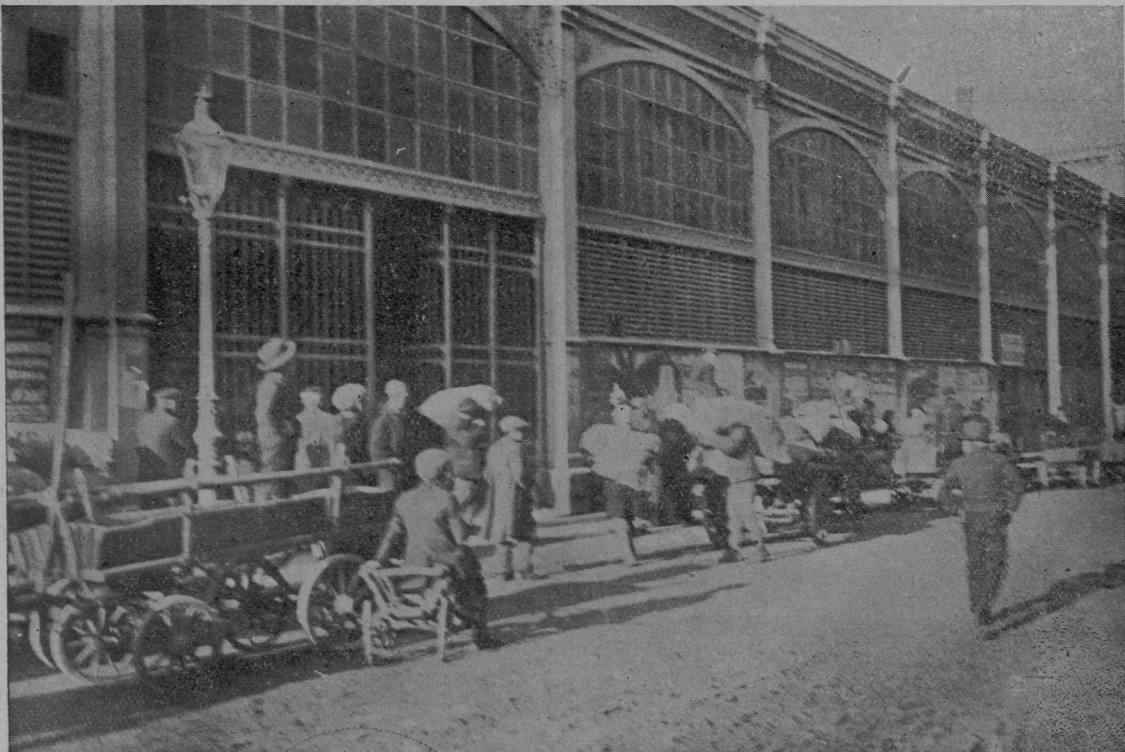
mnogih točkah. Blokada črnogorske obali je gotova. Angleške in Francoske čete so se močno utrdile na grški-bolgarski in srbski meji ter se pripravile na boj z Bolgari, Nemci in Avstrijci. Aeroplani že letajo nad Solunom in mečejo bombe na angleško-francoski tabor. Grška armada se je iz Soluna umaknila, a francoski general je dal konzule Nemčije, Avstro-Ogrske in Turčije aretirati in njih internirati na francoski vojni ladji. Lahki pošiljajo svoje čete v Albanijo, odkoder hočejo bajè s srbsko armado začeti ofenzivo obenem z angleško-francosko armado, ki bi prodirala od juga proti severu. Zadnje dni decembra so začeli Rusi hudo ofenzivo na besarabski meji proti Bukovini ter iz skrajne vzhodnje Galicije. Silne ruske čete so napadale najprej s številnim topništvom in nato tudi s pešci naše postajanke, a vsi naskoki so se razbili na junaškem odporu naših čet. Na Galipoliju so se vršili novi ljuti boji, a prve dni januarja so turški topovi pregnali poslednje angleške in francoske čete s polotoka. Dardanelske operacije so se torej končale s popolno zmago Turčije, zato je Carigrad poln zastav ter veselja. Angleži in Francozi so prepeljali ostanke svojih dardanelskih čet menda v Solun, a tudi Turki baje nameravajo prodirati po kopnem na Solun. Rusi so zopet obstreljevali bolgarsko luko Varno. Na francoskih bojiščih neznatnejši boji. Turki prodirajo na Sueški kanal, ki so ga zastražili Angleži z Buri in drugimi svojimi, večinoma temnopoltimi četami. Na soški fronti topovski boji. Lahki so obrnili zadnje čase svoje operacije proti Tirolski, a tudi tam brez uspeha.

Vbodoče bomo prinašali kroniko dogodkov na bojiščih po dnevih ozir. tednih.

Razne vesti.

Kako ruski mužik prespi zimo. Iz psovske gubernije je prinesel „Russkij kurir“ uradno poročilo, kako si pomagajo ruski kmetje, ki trpe pomanjkanje živil. Tamošnji kraji so neredoviti in kmetom zmanjka že na zimo živil. Zato so mužiki iznašli novo sredstvo, da jim ni treba dosti jesti: pozimi namreč skoraj neprestano spe. To zimsko spanje se imenuje „lejka“ ter traja 4—5 mesecev. Kmetje in kmetice z otroci si kurijo v kočah, leže in spe ter se kolikor mogoče malo pregibajo. Vsaki nepotrebni gibljaj jemlje telesu toploto. Zato vse miruje pod odejo. V kočah vlada tema, gorkota in smrčanje. Le včasih pojedjo malo črnega kruha z vodo, a še to v postelji. „Lejka“ se širi med ruskimi kmeti ter je baje prav dobro sredstvo proti gladi.

Stotisoč rubljev za — vejico. V spominih barona Kobilkova, adjutanta ruskega carja Aleksandra II., je zabeležen sledeči dogodek: Malo pred začetkom rusko-turške vojne so v Petrogradu odkrili družbo ponarejalcev ruskega denarja. Prizadet je bil tudi general Nelidov, ki se je v krimski vojni odlikoval. On in sokrivci so bili obsojeni na izgnanstvo v Sibirijo. Ceprav je Nelidova žena poskusila vse mogoče na dvoru, da bi rešila moža, in čeprav je bil Nelidov kot vrl general carjev ljubljenec, Aleksander II. ni hotel odnehati, da bi se mu ne moglo očitati, da dela izjeme. Končno se je obrnila generala žena na carjevega pisarja Abramoviča. Ta je obljubil, da generalova reši, če mu plača 100.000 rubljev. Zena je to vsoto založila v neki banki, Abramovič pa je narekoval ženi v pero novo prošnjo na carja. Prošnjo je hotel Abramovič sam predložiti carju,

Dunajska tržnica: Prodaja krompirja u dobi sedanje vojne.

kar je tudi res storil. Car je prošnjo čital in je bil močno ginjen. Saj je imel Nelidova rad zaradi njegovih zaslug in rad bi mu odpustil. Toda car se je premagal in zapisal na prošnjo lastnoročno: „Osvoboditi ne odposlati v Sibirijo“. Tajnik je na to vzjel prošnjo, dostavil vejico, da se je glasila carjeva opazka: „Osvoboditi, ne odposlati v Sibirijo“ ter je poslal ves spis v nadaljno uradovanje. Nelidova so takoj osvobodili. Ko se je javil za avdijenco, se je car začudil, kako da ni še v Sibiriji. General se je carju zahvalil za veliko milost, a car je vzkljnil: „To je zmeta! Pokličite tajnika!“ Abramovič je prišel, prinesel spis ter čisto mirno povedal, da si je dovolil carjevi opazki dostaviti vejico, ki je gotovo manjkala. Car se je najprej

jezil, na to pa smejal, ker mu je ugajala tajnikova premetenost, s katero je rešil tudi carju ljubega generala. Tako je Abramovič izlahka zaslužil 100.000 rubljev.

Svetovna vojna in grof Tolstoj. Med mnogimi proroki sedanje svetovne vojne štejejo tudi velikega ruskega pisatelja grofa Leva Tolstega. „International Review“ poroča: Tolstoj je imel l. 1910, malo časa pred svojo smrtjo, neko vizijo. Vidil je žensko s krono, na kateri je bil napis „Industrializiranje“. V rokah je držala tri baklje: vojno, zavratnost, nasilnost, ki so temelji vse krivice. Tolstoj je razložil ta svoj sen takole: Veliki svetovni požar se začne l. 1912. na jugovzhodu Evrope. L. 1914. se ta požar razširi v splošno ka-

tastrofo. Vsa Evropa bo v ognju. No, l. 1915. vstane nov Napoleon, ki pa ne bo vojak, nego pisatelj ali častnikar ter bo imel toliko moč, da bo do l. 1925. zavladal nad vso Evropo. Konec katastrofe bo pomenil za človeštvo začetek nove dobe. Poslej bodo obstajale le štiri narodnosti: Slovani, Romani, Germani in Mongoli.

Gospodinjstvo.

Kruhovka prekaša glede redilnih snovi vsako govejo juho. Ker ni draga, si jo lahko privoščijo tudi ubožec. Kruhovko napravi takole: Posuši kosce rženega kruha do trdega in jih zmelji v stroju ali stolci v možnarju v moko. Nato pristavi mleka k ognju in ko zavre, raztepi dve do tri

Steckenpferd-lilijinomlečno milo

prej ko slej neutržno za racionalno oskrbo polti in lepote Priznanostna pisma. Po 1 K povsod.

Krancz Elizabeta. 14 let stara, sedaj v slubi v Devinu, naj pride takoj k svojim staršem v Lipnico (Leibnitz) na Štajerskem, baraka št. 50. Stroške plača Anton Krancz.

Mladostno sveža ostane koža, barva las — rast las, če se obraz in koža neguje z Fellerjevim dobrodišečim rastlinsko-esenc-fluidom z znamko „Elsa-Fluid“. 12 steklenic pošlje poštine prosto za samo 6 kron lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elsa trg št. 280 (Hrvatska), kjer se naročijo tudi lahko odvajalne „Elsa-Pilen“ 6 škatuljica za 4 K 40 h poštine prosto. Ta izvrstna sredstva priporočajo več kot stotisoč zahvalnih pisem.

Vsled obilega dela v tiskarni so imele 1.2 in 3. številka „Ted. Slik“ po par dni zamude. Četrta številka izide pa že v sredo ter bodo odslej vselej redno izhajale ob sredah. Tudi koledar je že v tisku ter izide še ta mesec. Dobijo pa vsi naši naročniki brezplačno in poštine prosto. Obnovite naročnino takoj in pridobivate še novih naročnikov!

Zadružna tiskarna v Krškem

— izvršuje tiskovine lično in ceno. —

Darujte za „Rdeči križ!“

Naročite in razširjajte „Tedske Slike!“ Pridobivate novih naročnikov! Čim več bo naročnikov tem bolji bo list, zrno do do zrna... kamen do kamna...

Poravnajte naročnino!

Naročite se na list „Tedske Slike“, ki je najbolj zanimiv in najboljši slovenski ilustrovan tednik! Razširjajte ga in pridobivate mu novih naročnikov!

Naročite sledeče knjige:

I. za otroke:

Oto Župančič: **Ciciban in Sto Ugank;**

II. za odrasle:

G. Flaubert: **Gospa Bovaryjeva.**

G. Le Bon: **Psihologični zakoni raz-**

voja narodov;

Aškerčeva čitanka, uredil dr. Prijatelj;

L. Niederle; **Slovanski svet;**

Drtina; **Miselni razvoj evropskega**

človeštva.

Opozarjamo na prilogo v današnji številki ter prosimo, izrežite tam vtiskano naročilnico (dopisnico), jo izpolnite, navedite svoj natančen naslov (ime, stan, bivališče pošto) prilepite znamko za 5 vin. ter oddajte na pošto.

Naročite si te knjige! — Dobra knjiga je najboljši prijatelj!

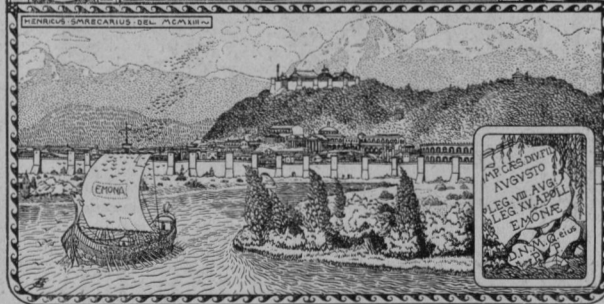
Zajamčen uspeh, drugače denar nazaj

Zdravniška izjava o izvrstnem vplivu

Bujno lepo oprsje

dobite, če rabite

med. dr. A. Rixovo prsno kremo oblastveno preiskano, jamčeno neškodljiva. Za vsako starost hiter, zanesljiv uspeh. — Zunanja raba. — Pušica za poskušnjo K 3.—, velika pušica, ki zadostuje za uspeh K 8.—. Kosm. Dr. A. Rix laborat, Dunaj IX., Lakieregasse 6/O. Razpošilja se strogo diskretno. Zaloga v Ljubljani: Lekarna pri „Zlatem Jelenu“, parfumerija A. Kane in drogerija „Adrija“.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani

: Delniška glavica 8,000.00 kron. :

Stritrjeva ulica št. 2.

Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Priporoča nakup srečk za 3. razred V. c. kr. avstrijske razredne loterije.

Žrebanje za ta razred dne 15. in 17. februarja 1916.

Cena za igralce prejšnjega razreda: $\frac{1}{2}$ srečka K 40.—, $\frac{1}{4}$ srečke K 20.—, $\frac{1}{8}$ srečke K 10.—, $\frac{1}{16}$ srečke K 5.—. — Cena za novovstopivše igralce: $\frac{1}{2}$ srečka 120.—, $\frac{1}{4}$ srečke K 60.—, $\frac{1}{8}$ srečke K 30.—, $\frac{1}{16}$ srečke K 15.—.

Naročila se vrše najugodnejše po poštni nakaznici.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun in jih obrestuje po

4 $\frac{1}{2}$ % čistih.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

žlice te krušne moke v vrelem mleku; pusti, naj vre par minut, in juha je gotova. Namesto mleka, vzameš tudi lahko govejo juho ali celo vodo, toda oboje ni tako tečno kakor mleko. Ako skuhaš kruhovko na vodi, jo osoli in zabeli z maslom. Na mleku kuhana kruhovka je prikladna zlasti za slabotne otroke in stare ljudi. Kdor ima slabo kri, naj uživa to juho, in kmalu se mu bo okrepila in pomnožila kri.

Porumenelo perilo postane zopet belo, ako ga namakaš dve uri v topli vodi. Vodi treba dodati kuhanega mila, terpentinske kiseline in amonijaka. Na 30 litrov vode vzemi 1 kg mila, žlico terpentina in dve žlici amonijaka. Ali pa namakaj perilo v pinjenem mleku (Buttermilch) in ga potem operi kakor običajno.

Podplate napraviš nepremočljive, ako deneš v lonec malo katrana in na tanke rezance zrezane gumielastike. Lonec postavi na ne prehud ogenj in mešaj zmes z leseno žlico; pazi pa, da ti katran ne skipi. Ko se je vsa smola raztopila, namaži ž njo s pomočjo čopiča na debelo podplate.

Čiščenje steklenic in čaš. Steklenice in čaše, ki so postale motne, umij z mlačnim kisom in peskom. Potem izplakni posode še v čisti mlačni vodi. To je dobro in zanesljivo sredstvo.

Pokvarjeno vkuhanu sadje ali kompot. Znano je, da moremo rešiti pokvarjeno vkuhanu sadje s tem, da ga iznova prekuhamo. Ker pa izgubi nekaj na svoji količini, mu moramo pridejati vsakipot nekoliko sladkorja. Manj znano je, da moremo že kisel kompot docela popraviti, ako denemo na vsakega pol litra sadja noževo konico pepelike (Pottasche).

Kako žive naši vojaki na vojni: Gospod častnik se koplje na solncu v čebru.

Raskave roke. Od dela v gospodinjstvu postanejo roke hitro raskave. Sledeče priprosto sredstvo jih napravi hitro

zopet gladke in mehke: Vlij v posodico žlico lanenega olja ter primešaj polagoma toliko presejanega pepela od premoga, da dobiš trdo testo. S tem si drgni roke na raskavih mestih najmanj četrto ure, odstrani potem maso in si umij roke s krtačo in mnogo mila v mlačni vodi. Maso lahko hraniš v porcelanasti posodi, ki se mora dobro zapirati, da ne pride zrak vanjo; ali pa vlij vode nanjo, da ne bode mogel zrak do nje. Ako namažeš snažno umite roke vsak večer z glicerinom, zjutraj jih pa dobro namiliš in odgrneš, ne da bi jih izplakovala, s prav finim presejanim žaganjem, postanejo tudi lepe.

Mokre kožuhovinaste stvari obesi v topli sobi, a vendar ne blizu peči, ker postane sicer dlaka trda in izgubi svoj sijaj. Ko se popolnoma osuše, jih oprezno češi s čistim glavnikom in jih naposled skrtači z mehko krtačo.

Še vedno se govori, da je za nakup varnih in priporočljivih srečk z zajamčenimi dobitki (do 630.000 kron) sedaj že radi tega najugodnejši čas, ker dobi vsak naročnik v srečnem slučaju 4000 frankov popolnoma zastoj. — Opozarjamo na današnji zadnji oglas „Srečkovnega zastopstva“ v Ljubljani.

Zlato in srebro obdrži tudi med vojsko in po vojski svojo vrednost. Varno je toraj naložen denar, če si kupite zlato ali srebarno uro, verižico, prstan i. dr. Bogato izbiro po nizki ceni ima tvrdka H. Suttner v Ljubljani št. 5, Mestni trg, ki pošlje bogato ilustrovan cenik vsakomur zastoj in poštine prosto. Naročite si ga z dopisnico takoj.

Dobro znano bolečine lajšujoče mazanje: Fellerjev dobrodejni rastlinski-esenc-fluid z znamko „Elsa-Fluid“ se ne more z ničemer nadomestiti. Mnogokrat zdravniško priporočan. Čez stotisoč zahvalnih pisem, 12 steklenic 6 K. Lekarnar E. V. Feller. Stubica, Elsatrg štev. 280. (Hrvatsko). „Elsa Pillen“ so tudi dobre.

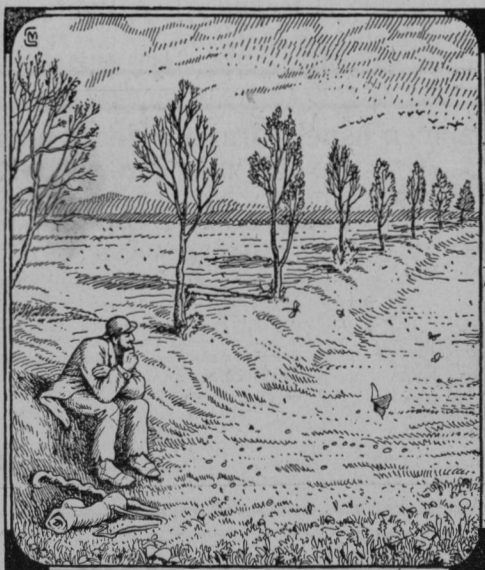
RADO MURNIK LOVSKE RAJKE IN POVESTI

Knjiga vsebuje:

Na male kavke dan. - Zaljubljeni jerebar. - Draga kljunača. Veselega kljunača žalostni roman. - Paradni lovec Rekordavzar. - Lovec rešitelj. - Opeharjeni ribič. - Povodnji mož ob Ljubljani. - Nedeljska bratovščina. - Brakada brez braka. Duhek, lovski Orfej. - Za mrtvi mi ogali.

Dobra, zanimiva knjiga je najboljši prijatelj.

Najlepše darilo za vojake ranjence in druge.

MILAN PUGELJ MIMO CILJEV

Knjiga vsebuje:

Zanešeni. - Trije meseci. - Helena. - Jerom. - Zaljubljeni kmet. - Labud poje. - Utešenje. - Pet kron. - Zemlja sveta. - Opice.

Knjiga vsebuje:

Lovca Klemen. - Lenčica in zmaj. - O hudem kovaču. - Pastirska ljubezen. Katrica in hudič. - V leščevju. - Dve nevesti.

Vse kritike o teh knjigah so jako ugodne.

Vsaka knjiga stane elegantno vezana 2 K 50 h. Razpošilja upravništvo TEDENSKIH SLIK, Ljubljana, Frančiškanska ul. 10. I.

Kdor nam pridobi vsaj tri nove naročnike, dobi list Tedenske Slike en četrta leta brezplačno; kdor nam pridobi pet novih naročnikov, dobi list pol leta, in kdor pridobi deset novih naročnikov, dobi list celo leto brezplačno. Novi naročniki morajo plačati naročnino vsaj za en četrta leta. Najbolje je, od novih naročnikov pobrati naročnino ter nam jo skupno poslati; na dopisnici oz. v pismu pa naj se nam naznanijo natančni naslovi (ime, priimek, poklic, bivališče, zadnja pošta) naročnikov.

Mestna hranilnica ljubljanska

Ljubljana, Prešernova ulica števil. 3.

Največja slovenska hranilnica!

Denarnega prometa koncem leta 1913 . K 700,000.000.—

Vlog. . . . . „ 43,500.000.—

Rezervnega zaklada . . . . . „ 1,330.000.—

Sprejema vloge vsak dan in jih obrestuje po

4¹/₂ %

brez odbitka. Hranilnica je pupilarno varna in stoji pod kontrolo c. kr. deželne vlade. 463

Za varčevanje ima vpeljane lične domače hranilnike.

VSA AVSTRIJA

pozna Jägerndorf kot eno največjih mest s tvornicami sukna v monarhiji. Dobava blaga (sukna) za moške in ženske obleke, kakor tudi šlezjskega platna naravnost od tvornice je za vsakogar velika prihranitev. Zahtevajte torej, da se Vam pošljejo brezplačno vzorci blaga, da se prepričate o zelo nizkih cenah in o izvrstni kakovosti blaga. Posebno ostanke prodam po izredno nizkih cenah.

Razpošiljalnica FRAN ŠMID, Jägerndorf 38. Avstrijska Šlezija,

Poslano.

G. pl. Trnkoczy, lekarnar v Ljubljani.

Moja soproga je zadnjega sinčka s Sladinom „sladni čaj“ zredila. Fant je poldrugo leto star, čvrst in močan in ni bil še sploh nič bolan. Pri prejšnjih treh otrocih je rabila razne redilne moke, s kojimi ni niti približnega uspeha imela. Sladin priporočam vsem staršem.

Spoštovanjem

Makso Kovač, c. kr. voj. uradnik.

V Pulju, 23. marca 1914.

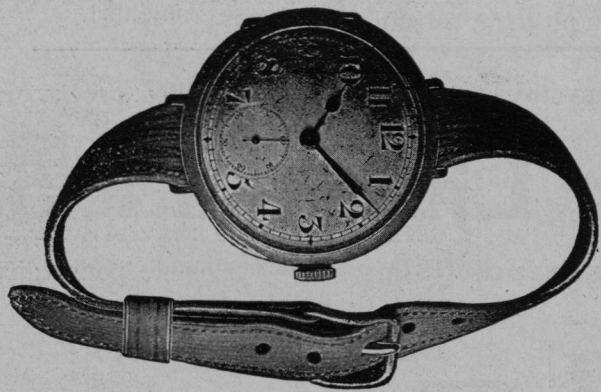
100 1 domače pijače

osvežujoče, slastne in žejo gaseče si lahko vsakdo sam napravi z majhnimi stroški. V zalogi so: ananas, jabolčnik, grenadinec, malinovec, muškati brusovec, poprovi metovec, pomarančev, prvenčev, višnjevec. Neuspeh izključen. Ta domača pijača se lahko pije poleti hladna, pozimi tudi vroča namesto ruma ali žganja. Stavine z natančnim navodilom stanejo K 4.50 franko po povzetju. Na pet takih porcij dam eno zastoj. Za ekonomije, tvornice, večja gospodarstva, delavnice itd., neprecenljive vrednosti, ker to delavca sveži in ne opijani in njegova delazmožnost nič ne trpi.

Jan. Grolich, Engel-Drogerie Brno 640, Moravsko.

Lepa darila !!

NOVOST! Zavarovalna mrežica, katera je pripravna na vsako uro za na roko brez vsakega prede-lovanja, po nizki ceni à K 1.50 kom.

**Lepe zelo trpežne
!vojne ure!**

Nadalje priporočam novo patrijotično prilogo s koledarjem za leto 1916, katera se pošilja brezplačno in poštne prosto.

Za obilni obisk najvljudneje vabim

Ljubljana **F. ČUDEN,** Prešernova ulica št. 1 Ljubljana

delničar švicarskih tovarn „Union“ ur.

Pošiljajte vojakom časopise, s tem jim napravite veliko veselje.

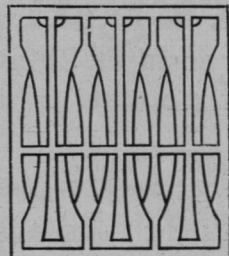
Priporoča se
umetna knjigoveznica
IVAN JAKOPIČ,
LJUBLJANA.

Mazilo za lase

varstv. znamka Netopir napravi g. Ana Križaj v Spodnji Siški št. 222 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ul. 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Stekl. po 2 in 3 K. Pošilja se tudi po pošti. Izborno sredstvo za rast las. Za gotovost se jamči. Zadostuje steklenica. Spricevala na razpolago.

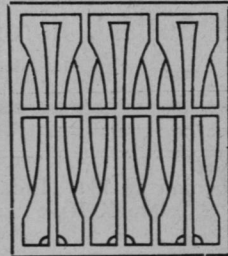
Vse dopise, reklamacije in denarne pošiljatve naj se naslavlja edino le na
**„TEDENSKE SLIKE,,
LJUBLJANA,
Franciška ulica 10./I.**

ZADRUŽNA TISKARNA, KRŠKO ob Savi

se priporoča slavnemu občinstvu za izvršitev vsakovrstnih tiskovin. Vsled najmoderneje uredbe izvršuje naročila najokusneje, ceno in v najkrajšem času.

Naročila sprejema vodstvo Zadružne tiskarne v Krškem in upravnishvo Tedenskih Slik v Ljubljani, Franciška ulica 10. I. :::

Po vsaki fotografiji
napravimo
umetniško dovršene

POVEČANE SLIKE

v vsaki velikosti.

Povečane slike 42×53 cm stanejo samo 24 K.

Naročila sprejema upravništvo
Tedenskih Slik v Ljubljani.

A. & E. Skaberné

Ljubljana, Mestni trg 10
špecialna trgovina pletenin,
trikotaj in perila
priporoča svojo veliko zalogo,
kakor:

Športno in vojaško perilo in sicer: nogavice, gamaše, dokolenice, snežne kučme, rokavice, žilogrelce, sviterje, pletene srajce in spodnje hlače iz volne, velbdje dlake in bambaža.

Perilo za dame in gospode iz šifona, cefirja, in flanele.

Perilo za dečke, deklince in dojenčke.

Gumijevi plašči, nahrbtniki i. t. d.

Na debelo in drobno.

Ako naročite in to storite
nenudoma,

1 srečko avstr. rdečega križa

1 srečko ogrskega rdečega križa

1 srečko budimpeštanske bazilike

1 dobitni list 3% zemlj. srečk iz

leta 1880

1 dobitni list 4% ogrsk. hip srečk

iz leta 1884

12 žrebanj vsako leto, glavni dobitnik
630.000 kron

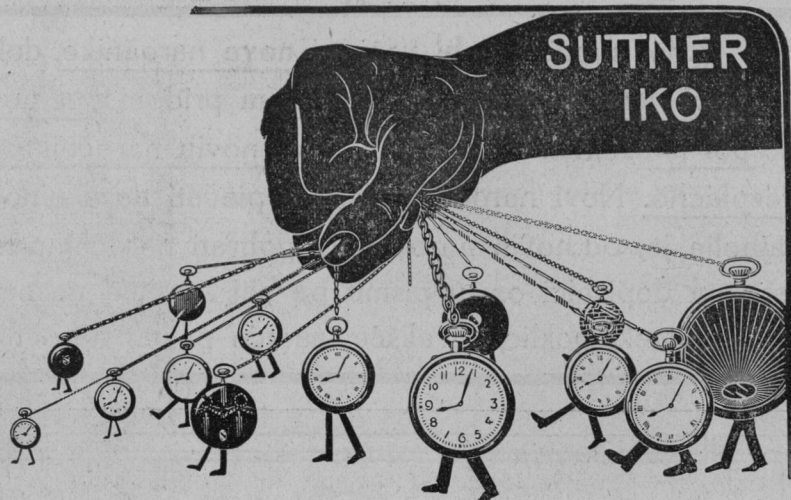
Mesečni obrok za
vseh pet srečk ozir.
dobitnih listov samo
5 kron

dobite igralno pravico do bobitkov
ene turške srečke v znesku
do 4000 frankov popolnoma zastonj!

Pojasnila in igralni načrt pošilja brezplačno:
Srečkovno zastopstvo 3, Ljubljana.

Žlahtna jabolka

od 20 kg naprej po 30 do
60 vinarjev kg razpošilja
A. OSET, posestnik, pošta
Guštanj, Koroško. Razpošilja
tudi suhe češplje.

Svetovna tvrdka Suttner ima

samo natančno idoče, zanesljive, trpežne ure, katere staremu dobremu imenu hiše čast delajo.

St. 410. Nikelnasta Anker-Roskopf-ura	K 4:10
„ 705. Roskopf-ura, kolesje v kamnih	„ 5:90
„ 719. Srebrna remontoar-ura	„ 7:80
„ 600. Žepna ura z radijem, se po noči sveti	„ 8:40
„ 449. Roskopf-ura, dvojni pokrov	„ 7:20
„ 518. Ploščnata nikelnasta kavalijska ura	„ 7:50
„ 803. Damska ura, jeklena ali nikelnasta	„ 7:90
„ 804. Srebrna damska ura	„ 9:50
„ 1544. Usnjata zapestnica z uro	„ 10:50

Št. 712. Nikelnasta IKO - ura, 15 kamnov	„ 14:—
„ 1450. Bela kovinasta verižica	„ 2:80
„ 865. Bela kovinasta verižica, priprosta	„ 1:—
„ 916. Srebrna verižica, masivna	„ 3:20
„ 422. Nikelnasta športna verižica	„ 1:75
„ 979. Srebrni obesek „cesarjeva podoba“	„ 2:—
„ 213. Srebrni prstan z kamnom	„ 1:40
„ 211. Srebrni prstan z kamnom	„ —90
„ 1063. Prstan, zlato na srebro	„ 2:70

Vsaka ura je najnatančneje preizkušena.

Razpošilja se
po povzetju ali če se
denar vnaprej pošlje.

Krasni cenik
zastonj in poštine prosto.

Neugajajoče
se zamenja!

Lastna tovarna ur v Švici! — Lastna svetovna znamka „IKO“, najboljša preciz. ura.

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5.

Nobene podružnice.

Svetovna razpošiljalnica.

Nobene podružnice.

Varujte naše vojakez
Kaiserjevimi prsnimi karamelami,
s „3 smrekami“.

ki so se že nad 25 let najbolje obnesle.
Milijoni jih rabijo zoper

kašelj

kripavost, zasliženje, katare, bolni vrat,
dušljivi kašelj, kakor tudi da se obvarujejo
prehlajenja, torej so zelo dobrodošle vsa-
kemu vojaku.

6100 notarsko poverjenih izpričeval zdravnikov
in privatnikov jamči gotov uspeh. — Tek vzbujajoči fino okusni bonboni. Zavoj 20 in 40 v, škatlja 60 v se dobiva po vseh lekarnah in drožerijah.

DOMAČA TVRDKA!

Export

žepnih električnih
svetiljk in baterij

K. A. Kregar,

Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 21/23.

Trgovci velik popust.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3.—, 1/2 leta K 6.—, celo leto K 12.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 4.—, 1/2 leta K 8.— celo leto K 16.—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 20.—. Za Ameriko letno 4 dolarje.

Uredništvo in upravništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I. nadstropje.